

BİNBİR ROMAN

Cilt: 8 - Sayı: 179 - 25 Kuruş

17 - Ekim - Çarşamba - 1951

NİYE DÖRT
KİŞİNİZ? BEN
ALTI KİŞİ İÇİN
PAZARLIK ET-
MİŞTİM..

TELÂŞ ETME.. İKİ
KİŞİ ÖLDÜ. AMA BİZ
YİNE. AYNI MİKTARI
ALTIN. TOZUYLA ÖDE-
YECEĞİZ..

JAMAYKALI ADAM

PEKİ.. ÇABUK BİNİN..

AMAN ALLAHIM..
BAŞLARININ HALİ..
Nİ GÖRDÜNÜZ
MÜ? NE FECİ

DÖRDÜ
DE CÜ-
ZAMLI..

NEZLE OLACAK
DEĞİLLERDİ YA
HİRBO.. VERDİK.
LERİ PARA BO-
ŞUNA MI?

HİÇBİR ŞEY DUYMUYOR MUSUNUZ..
BİR MOTOR SESİ.. ÖNDEN GELİYOR
RÜYA GÖRÜYORSUN

ENSE-
LENDİK..

HEM DE İKİ TANE GÜMRÜK MÜ..
HAFIZA MOTORU. İHBAR EDİLDİĞİ.
MİZİ GÖSTERİR.

YOLUMUZU
KESTİLER
GEÇEMİYECEĞİZ?

NE O PATRON..?
NEYE DÜRDÜN?

ALIN TOMSONLARI.. BİZİ TESLİM
OLUYOR ZANNEDİP YANAŞACAK-
LAR.. ATEŞ HATTINA GİRİNCE
SU KESİMİNDEN ATEŞE BAŞLA-
YIN.. BİRİNİ TEMİZLERSEK, İKİNCİ
SİYLE KOLAY BAŞA ÇIKARIZ.

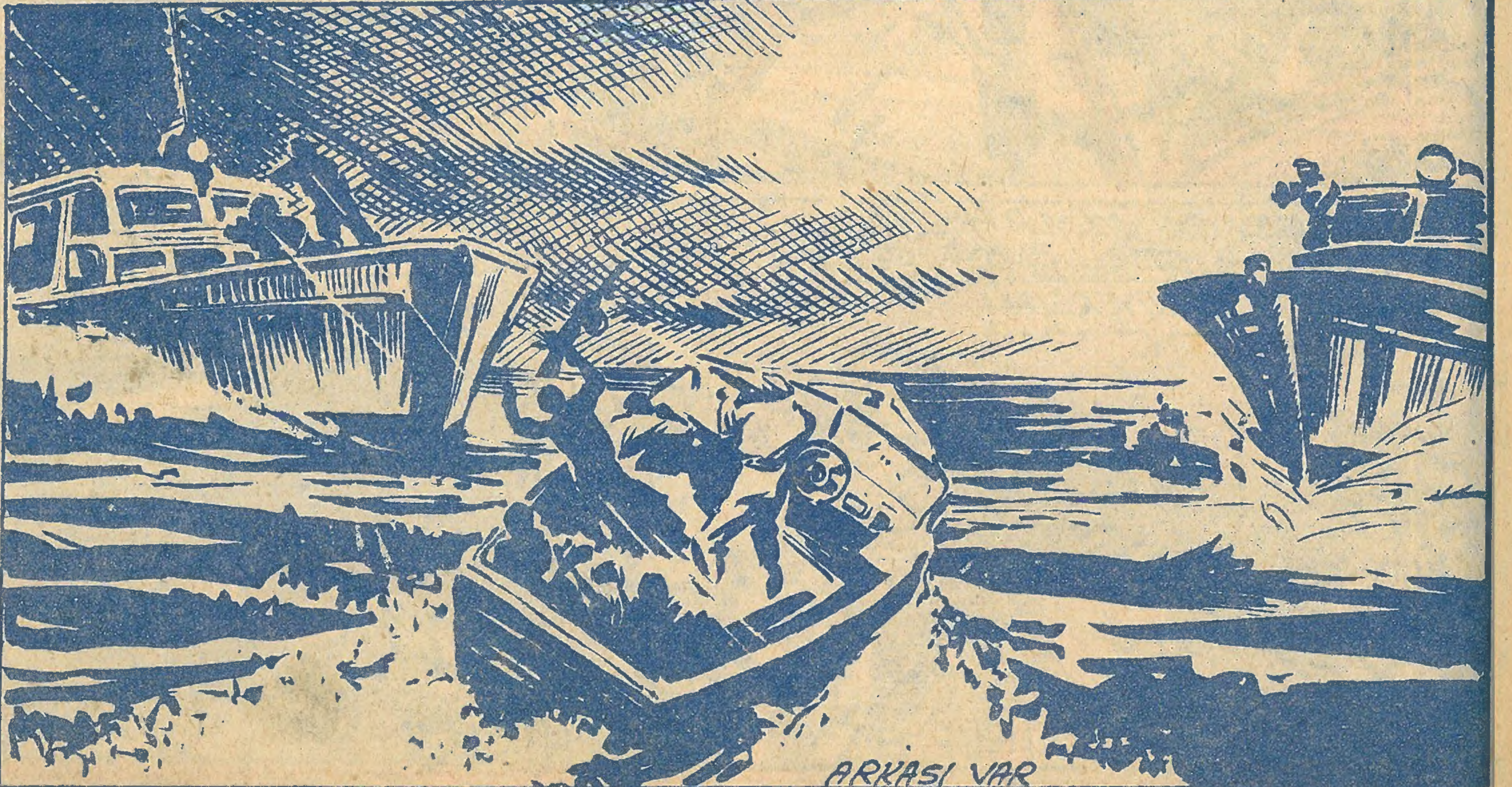
MERVEL
BUNU YA.
PARKEN
NE PA-
RADA NE
DE PUL
DA GÖZÜ
VARDI.
HERŞEYİ
HERŞEYİ
SEVDİĞİ
KADIN
İÇİN VİCKİ
İÇİN YA-
PIYORDU!

BİÇİN ŞU
HERİFLERİ
İKİYE..

GEÇ KAL-
MIŞLARDI.
GÜMRÜK
MUHAFAZA
MOTORLARI
YILDIRIM
GİBİ YAK-
LAŞTILAR
VE ONLAR
DA ATEŞE
BAŞLADI-
LAR. RAP.
PAL DÜŞ-
TÜ....

Meğerse

★

Yazan: Ray Bernar

Çeviren: Nihal Yeğınobalı

★

Delikanlı otobüsün içine şöyle bir göz attı, sonra gidip Liz'in hemen arkasındaki yere oturdu. Meğer orada bir de eski ahbabı varmış! Liz onların,

— «Aslanım, nerelerdeydin?» diye selâmlaşmalarına kulak misafiri oldu.

Otobüste komsularına kulak misafiri olmağa bayılırdı. Hele bu delikanlı Liz'in çok hoşuna gitmişti. Yanık tenli, derin mavi gözlü, tam sportmen yapılı bir genç. Liz de spora meraklı olduğu için sportmen delikanlılara bayılırdı, doğrusu!

— «Sen gene eski meslekte berdevamsın, değil mi, azizim?»

Delikanlı, «Öyle» diye cevap verdi.

— «Nasıl memnun musun?»

— «Çok memnunum. Yalnız tuhaf bir şey oldu, artık yürüyemiyorum, azizim. Yürümeğe hiç tahammülüm kalmadı. Beş on adım yürümek bile ağır geliyor...

Liz kendini onların konuşmasına öyle kaptırmıştı ki bir an kendini unuttu ve dönüp hayretle gencin yüzüne baktı. Gencin hafifçe gülümsediğini gören kız kıpkırmızı kesilerek başını çevirdi. Yarabbi! Ne yapmıştı? Şimdi delikanlı onu ne zannedecekti? Liz kendi kendine, «İşte yabancıların konuşmalarını dinlemenin sonu budur!» diye düşündü. «Şimdi bu herif sana balta olursa şaşma, kızım! Hem de bütün sporcu görüşüne rağmen ham lâpacının biriyim!» İki adım yürüyünce dayanamıyormuş!

Otobüsten indikleri zaman Liz delikanlının sahiden de pesine takılmış olduğunu farketti. Kendi kendine ona küfredip duruyordu. Uzunca sürecek bir alış veriş vardı. Şimdi bu adam ona rahat vermiyecekti. Liz içinden geleni yapmasını seven, kaprisli bir kızdı. Ansızın karar verdi. Peşindeki de-

«Kim demiş ben yürümeğe tahammül edemiyorum diye»

likanlıyı pesine takıldığına pişman edecekti.

— «Görür o elâlemin kızını böyle rahatsız etmesini» diye düşündü ve dudaklarında şeytanca bir tebessümle başladı yürümeğe...

Güneşin altında kaynayan iki uzun caddeyi geçti, bir meydanlık ve bir cadde daha geçti. Ara sıra vitrinlerin camında belli etmeden arkasına bakıyordu. Delikanlı hâlâ peşindeydi! Demek o da inat

etmişti. Pekâlâ, görüşürüz... Liz adımlarını büsbütün sıklaştırarak şehrin en sıcak yerlerinden biri olan köprüyü geçti... Yokuşu tırmanırken nefes nefese kalmıştı... Büyük meydanlığı geçerken gözlerinin karardığını hissetti... Şimdi yokuş aşağı iniyordu. Yokuş aşağı inmek kolaydı ama insanın tam alnına, tam gözlerinin içine vuran yaz güneşinin karşısında değil... Liz ayaklarının sürüklenmeğe

başladığını hissetti... Bir an sallandı... Fakat yere düştüğünü hissetmedi...

Bir an sonra gözlerini açtığı zaman otobüsteki mavi gözlü delikanlının kolları arasındaydı. Etraflarında meraklı bir kalabalık birikmişti. Genç adam hemen bir otomobil çevirip onu bindirdi. Kendi de bindi.

(Arkası 6. sayfada)

Genç ve güzel iki kadın Roma garında duran ekspresin birinci mevki kompartımanlarından birinin penceresinden sarkmış dışarısını seyrediyordu.

İçlerinden uzun boylusu olan Elena şakayı ve muzipliği çok seven bir kızdı. Şeytani gözlerle garda gezenleri seyrederken birdenbire aklına bir muziplik geldi ve projesini hemen arkadaşı Silvia'ya anlattı:

— Beş dakika sonra trenimiz buradan hareket edecek. Hareket kampanası çalarken seninle daha evvelden seçeceğimiz bir delikanlıyı elimizle selâmlıyalım ve sanki kırk yıldan beri tanışıyoruz gibi, yani, «Şimdiye kadar nerede idin» der gibi işaret edelim. Zavalı kimbilir nasıl şaşıracağız ve bizi nereden tanıdığını hatırlayabilmek için kendini zorlarken biçare kimbilir ne kılgılara girecek.

Arkadaşından daha ağır başlı olan Silvia, bu muzipliği hiç de doğru bulmuyordu:

— Yooo; Elena!.. Bu hareketi hiç de doğru bulmuyorum. Hem ayıp. Bizim gibi ağır başlı kızlara böyle bir şey hiç de yakışmaz. Hem sonra ya başımıza balta olursa; o zaman ne yaparız?..

— Canım ne çekiniyorsun. Bunda fena bir şey yok ki... Hem zaten tren de o zamana kadar hareket etmiş olur. Zavalı genç kendini şaşkınlıktan kurtarıncaya kadar trenimiz birkaç yüz metrelik yol almış bile bulunur.

Elena bir yandan Silvia'yı ikna etmeğe uğraşırken bir yandan da velfecri okuyan gözleriyle garı baştan aşağı ta-

Yazan: Rodolfo Lothar

Çeviren: Vahit Orgun

rıyordu. Büfe tarafından oldukça yakışıklı vücuduna göre dikilmiş elbisesi içinde bir kat daha güzel görünen bir gencin birisini arıyormuş gibi kompartımanlara baka baka geldiğini görünce: Silvia'yı dirseği ile hafifçe dürterek delikanlıyı gösterdi ve:

— Bak, Silvia! Şu genç muhakkak birisini arıyor ve eğer bir sürpriz olmazsa bulmasına da vakit yok; nerede ise hareket kampanası çalacak. Ben karar verdim. Deminki projemi buna tatbik edeceğim.

Hareket kampanası çalarken, genç lokomotifin yanına kadar gitmişti. Şimdi meyus bir tavırla ve son bir ümitle; ağır ağır gardan ayrılan trenin kompartımanlarına bakıyordu.

Delikanlıya yaklaşmışlardı ki, Elena, elini sallayarak genci selâmladı.

Hayrett!.. Meyus bir tavırla sağa sola bakan genç, bu vaziyet karşısında afallıyacağı yerde yüzündeki sis bulutları birdenbire dağılıverdi ve o da eliyle Elenayı selâmladıktan sonra gittikçe hızını arttıran trene yetişmek için koş-

mağa başladı.

Evdeki hesabın çarşuya uymadığını gören Elena, bu hiç ummadığı vaziyet ve Silvia'nın tekdikâr sözleri karşısında afallamıştı.

Silvia:

— Gördün mü şimdi başımıza gelenleri. Bak herif ne kadar pişkin. Şimdi başımıza musallat olacak. Bütün kaba-hat sende. Sana okadar söyledim bu sevdadan vaz geç diye. Hep o dik kafana göre hareket ettin; diye söyleniyordu.

Bu esnada, genç, gerideki kompartımanlardan birine atlamış ve ön tarafa, onların kompartımanlarına doğru, gidiyordu.

İki genç kız da vaziyetin bu şekle girmesinden fena halde şaşırmış ve mahcup bir vaziyete düşmüşlerdi.

Delikanlı onların kompartımanlarına gelince, karşılarında durup selâmladı. Sonra sordu:

— Affedersiniz bayanlar, siz az evvel Hotel Centrale'de değil miydiniz?

Elena, mahcup bir tavırla cevap ver-di:

— Evet efendim.

— Tamam!.. Gardı sizi arıyordum. Elinizi sallayınca hemen sizi tanıdım ve trene atladım. Ben, Hotel Centrale'de şef garsonum. Trene yetişmek için acele otelden ayrılmıştım düşürdüğünüz inci kolyenizi vermek için bir taksiye atlayıp gara koştum.

Az sonra, Roma'nın banliyö istasyonunda, Hotel Centrale'nin şef garsonu aldığı bahşisi cüzdanına yerleştirerek trenden inerken Elena ile Silvia da sonu fena bitebilecek olan bu miziplikten ucuz kurtulmaktan; üstelik düşürmüş oldukları kıymetli kolyelerini bulmaktan doğan bir sevinçle gülüyorlardı.

ATEŞ SİPAHİ

Yazan: Rebica Sakir

Tarihî Roman: 3

Cifte örgülü, mavi şalvarlı genç köylü kızı salına salına geldi, sarı bir ışıkla yanan mumları ocağın üstünde taş şamdanlıklara koydu. Çekilip gitti.

Dağlar delisi, çubuğuna birkaç tutam tütün doldurduktan sonra penceresinin yanına kadar gitti ve dışarısını seyretmeğe başladı...

Ovada derin bir sükût geçiyordu... Taş şamdanlıklarda cızlaya cızlaya yanan mumlardan sarı bir ışık tütüyor, duvar diplerinden, tâ karşı oda içine kadar her taraf parlayıp sönüyordu...

Genç kadın, bu sükûttan hoşlanmamağa başlamıştı. Dağlar delisinin yüzünden, gözlerinden, vücudunda bulduğu baka adam onun için bir hazine olmuştı... Dağlar delisinin tekrar üzerine gelmesini, acı acı haykırmasını, deli deli bağırmasını istiyordu...

Bu pencere kenarında dalgın dalgın ovaya bakan sarı başlı erkek, Anadoluyu titreten o zorba dağlar delisi Süleyman mıydı? Çıra ışıklarında sarı tüylü yüzü hafif hafif yanan bu adam, Abaze gibi, Rum Mehmet gibi Anadoluyu kasıp kavuran Padişah âsisi miydi?

Bu sırada dağlar delisinin sesi, hiç beklenilmeyen bir acı ile odaya yayıldı:

— Beni dinle kadının, diyordu. Belki beni işitmişindir. Ben Anadoluyu harabeye çeviren bir zorbayımdır... Her bastığım yer, her girdiğim ocak yıkılmıştır. İnsan kellelerinden geçilmeyen yollarda ben yenileri kellelerini devire devire yürümüşümdür...

Hânümanlar söndürmüş, nice kuş canlara kıymışlardır... Bunları sen hep bilirsin. Duymuşsundur, işitmişsindir. Ben belki böyleyim, belki değilim? Ben adam öldürüyorum, veyahut öldürmüyorum... Bunlar ne sana ve ne de bana lâzım...

Seni üzdümse, hoş gör... Ne yaparsın? Biz dağ başlarında uğruluk eder, kursağımızı doldururuz...

Dağlar delisi sustu... Çubuğundan birkaç nefes çektikten sonra devam etti:

— Seni gönlüm, kendime taş etmek diledi. Güzel kadınsın, gözlerin beni okadar sardı ki, esir oldum, diyordum... Fakat ne idelim? Biz fakir insanlarız... Gönlümüz bile toktur. Varıp halimize bakmamız gerektir, amma... Ne ise... Devletli sadrazamın kızını diye seni yoluna bırakmıyorum... Bil ki, ben seni sevmek dilerim... Gönlümde yer ettin, Senin üzülp içlenmeni istemiyorum... Anlıyor musun? Ağlayıp hıçkırmanı istemiyorum...

Dağlar delisi, başını çevirerek genç kadına baktı:

— Yoksa, ben bir zorba başıyım. Nice kadınları bu köye getirip hapsettım, nice genç kızları haremime soktum. Hepsisi de kuzu gibi yaşıyorlar...

Seni de buraya bağlamak kolaydı... Seni de şu dar odalar içinde nazlı bir kuş gibi saklayıp, okşamak kolaydı... Fakat bilirmisin ki, ben bugün insan oldum... Çünkü seni yoluna bırakacağım...

Dağlar delisi genç kadının yüzüne bir daha dikkatle baktı:

— Artık rahat et... Düşünme. Payitahta gider de, ocağına kavuşursan, bir gün beni hatırlamayı unutmama... «Bir tarihte, bir dağlar delisi diye bir avanak beni severdi de yoluma bıraktı!» dersin olur mu?...

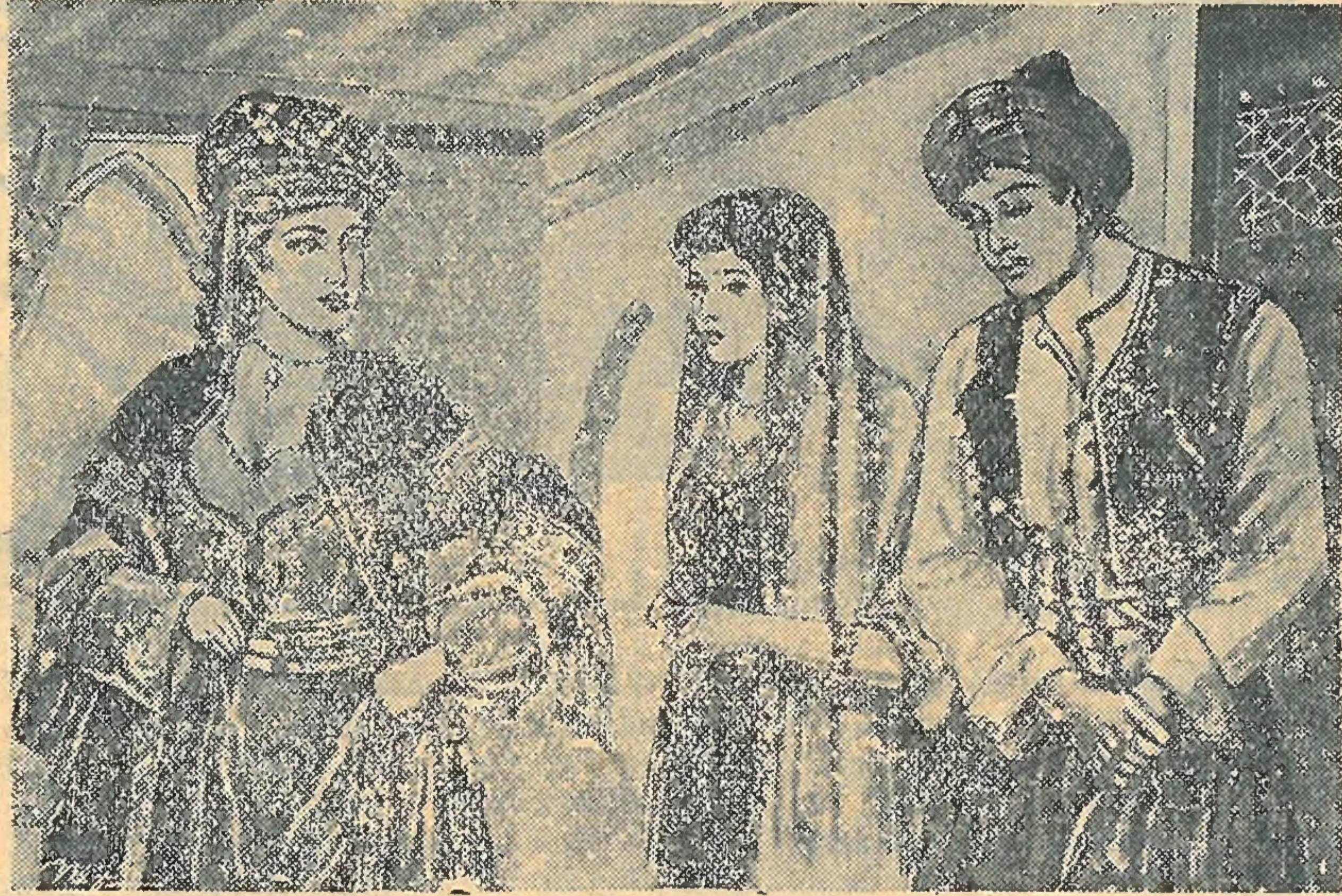
Genç adam çubuğunun tütününü ocağa dökerek kapıya doğru yürüdü. ve eşikte durarak başını çevirdi:

— Yarına hazır ol kadının! Seni payitahta ben götüreceğim...

— 2 —

Kösem Sultanın aşkı

Dağlar delisi Süleyman kimdir? Nedir? Nereden gelmiştir?... Niçin dağlara çekilmiş, niçin Anadoluyu yaylalarında peşine taktığı yüzlerce sipahi ile at oynatır, etrafı tirtir titretirdi? Niçin önüne

— Behey âsifte, neden yalan söylüyorsun.

geleni öldürür, malını gasbeder, payitahttan gönderilen hattı hümayunlara kulak asmazdı...

Temiz ve mavi bir yaz sabahı... Güneş İstanbul sırtlarında esniyerek oynuyor... Uzun ince minareler, kursunî yuvarlak kubbeler yavaş yavaş açılıyordu. Şafak, Topkapı sarayını da uyandırmıştı... Baltacılar koca bahçede birer ikişer gezmeye, bostancılar, Enderon ağaları ve iç oğlanları kapı önlerinde dolaşmağa öteye beriye girip çıkmağa başlamışlardı...

Birdenbire koruluk tarafından kuru ve sert sesler yükseldi... Bir iki bostancı:

— Bre tutun, bre vurun! Koman kaçsın! diye bağırıyorlardı...

Bu sırada yüksek bir ağaçtan, Sûr'a tırmanmağa çalışan genç bir Sipahiye, mahirce bir kemend atıldı ve zavallı, kıskıvrak aşağı çekildi... İri yarı bostancı yanındakilerden birine seslendi:

— Ne duruyorsun be? Haydi kos. Nah şu ıhlâmur dibindeki korulukta bir cariye yatıyor.. Tut onu getir de, Valde Sultana götürelim! Genç adam kurtulmak için çırpınırken iri bostancı hiddetle bağırды:

— Bre mel'un!.. Sarayı hümayunda zanparalık mı edersin? Bilmez misin ki, cezası idamdır... Daha kıvranıp, bocalarsın...

Genç adam kollarını sımsıkı kavrayan bostancılardan birkaçını sarsarak bağırды:

— Ağa, canını seversen, beni bırak!.. Yolumu kesme... Pişman olursun?..

Bu sırada, birkaç bostancının getirdiği genç bir kadın, hıçkırıkla ağılamağa, çırpınmağa başlamıştı...

Bostancı ağır bir küfür savurarak genç kadına döndü:

— Sarayı hümayuna zanparanı alırsın ha! Biz burada bostan korkuluğu muyuz? Biz yok muyuz?... Taşradan buraya er kişi giremeyeceğini bilmez misin ki? Genç Sipahi tekrar çırpınarak bağırды:

— Kuzum ağa, merhamet et... Hatunu bırak gitsin... Canımı sana veririm... Öldür beni... Onu bırak gitsin... Bostancı başı fena halde

hiddetlenmişti... Bu hâdiseyi bir türlü gururuna yedirmiyor, bu yüzden Valde Sultandan tekdim işiteceğini, hattâ yerinden bile edileceğini söylüyor, küplere biniyordu...

Hırsını yenemiyen bostancı başı, yana yakıla cariyenin serbest bırakılmasını isteyen delikanlıyı hızla bir iki tokatladı, ite kaka götürmek istedi...

Fakat bu sırada üstlerindeki pencerelerden biri açılmış, ince, keskin bir kadın çığlığı hiddetle bağırıyordu:

— Nedir bu gürültü? Ne oluyor? Kelleniz kan mı ister... Bizze uyumak ta hasret oldu...

Bostancılar bu sesi duyar duymaz önlerine bakarak sus pus keşilmişlerdi...

Genç delikanlı, gayri ihtiyari başını kaldırarak pencereye baktı ve otuz beşlik, güzel yüzlü, beyaz tenli, ipek elbiseli bir kadınla göz göze geldi...

Kadın da dikkatle ona bakıyordu. Nihayet gözlerini genç adamdan ayırmıyarak sordu:

— Kimdir bu bostancı başı?... Suçu nedir?

Bostancıbaşı el pençe divan, önüne bakmağa devam ederek cevap verdi:

— Devletli sultanım... bu edepsizi sarayı hümayun koruluğunda,

şu cariyenizle beraber yakaladık... Zâhir aralarında...

Kösem Sultan gözlerini genç adamdan ayırmıyarak emretti:

— Getirin bana!.. dedi.

Bostancılar her ikisini de sürükliyerek, sarayın uzun koridorlarından geçtiler ve «Validei Muazzama Kösem Sultanın dairesi önünde durdular...

Kapıdan baş çıkartan harem ağası bostancılara seslendi:

— Çözün iplerini şu iblisin. dedi. Cariye ile beraber huzura girsin...

Genç cariye elân ağlıyordu...

İkisi de kapıdan içeriye girdikleri zaman Kösem Sultanı yumuşak tüy yastıklar içinde gömülü buldular...

Valde Sultan genç adamın yüzüne bakarak cariyeye seslendi:

— Evvelâ sen gel... Yanaş, yanaş... Ha, söyle bakalım? Bu lewend adamla korulukta ne yapıyordun?

Genç cariye boğula boğula ağlıyor, yutkuna yutkuna kekeliyordu:

— Vallahi suçum, günahım yoktur sultanım... İsnad ederler...

Kösem Sultan birdenbire hiddetlendi:

— Behey âsifte, neden yalan söylüyorsun?... Seni şu adamla yakalamadılar mı?... Bu adam yabancı değil midir?... Sarayı hümayunda işi nedir? Ha, söylese ne...

Genç cariye ezilip, büzülerak kıvrınarak ağlıyordu. Valde Sultan kaşlarını adamakıllı çatmıştı:

— Sarayın namusunu halk içinde iki paralık mı edeceksin? Yarın burası için ne derler. «Cariyeler her gece dışarıdan adam alıp sabahadek işy nûş ederler» diye dedikodu mu olsun? Söyle bakalım, bu Sipahiye içeri sen mi aldın?

Genç adam atıldı:

— Hayır, sultanım... dedi. Beni içeriye alan o değildir. Ben kendim girdim.. ve bu genç cariyene ben haber ederken yakalandım...

Valde Sultan hiç beklenmiye bir sırada gülüvermişti. Gözleri birer kehribar gibi parlıyordu. Güldükçe yanakları çukurlaşıyor, beyaz dişleri birer inci gibi ışıltıyordu. Tüy sedirde, ipek elbisesini kıvrarak doğrulan Kösem Sultan parmağını sallıya sallıya genç adamın yanına sokuldu, gülerek tatlı tatlı mırıldandı:

— Yalan söylüyorsun?... Sen yalan söylüyorsun!.. dedi.

Valde Sultan, bunu söylerken parmağının uciyle genç adamın burnuna vurmuştu...

Cariye, Kösem Sultanın gülüşüne, ayağa kalkışına, genç Sipahiye yavaş yavaş yaklaşışına okadar hayret etmişti ki, gayri ihtiyari başını çevirmiş, onlara bakmıştı.

Kösem Sultan kaşlarını çatarak azarladı:

— Utanmazsın da.. yüzüme bakıyorsun. Nedir senin ismin?

— Lebseker...

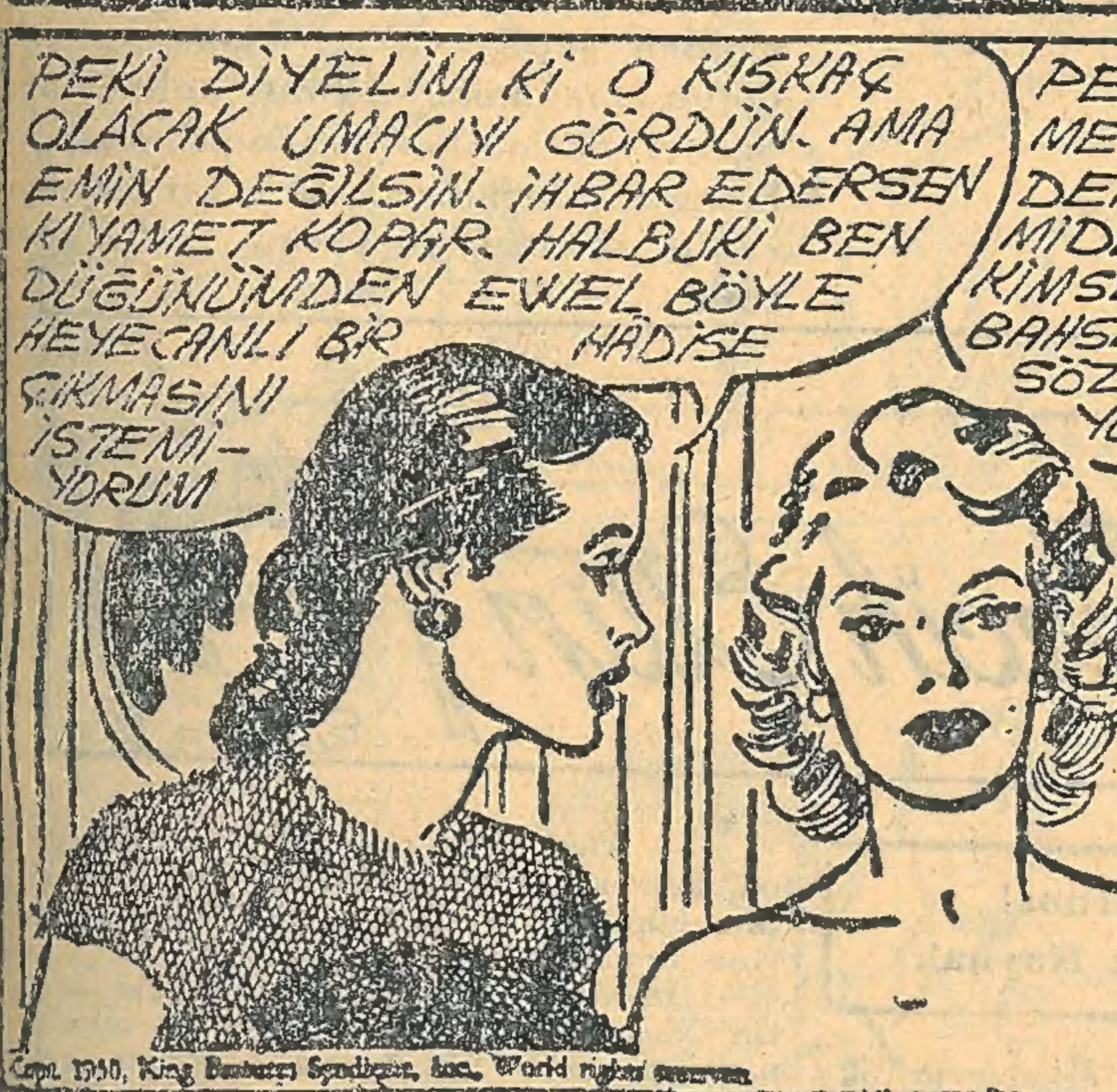
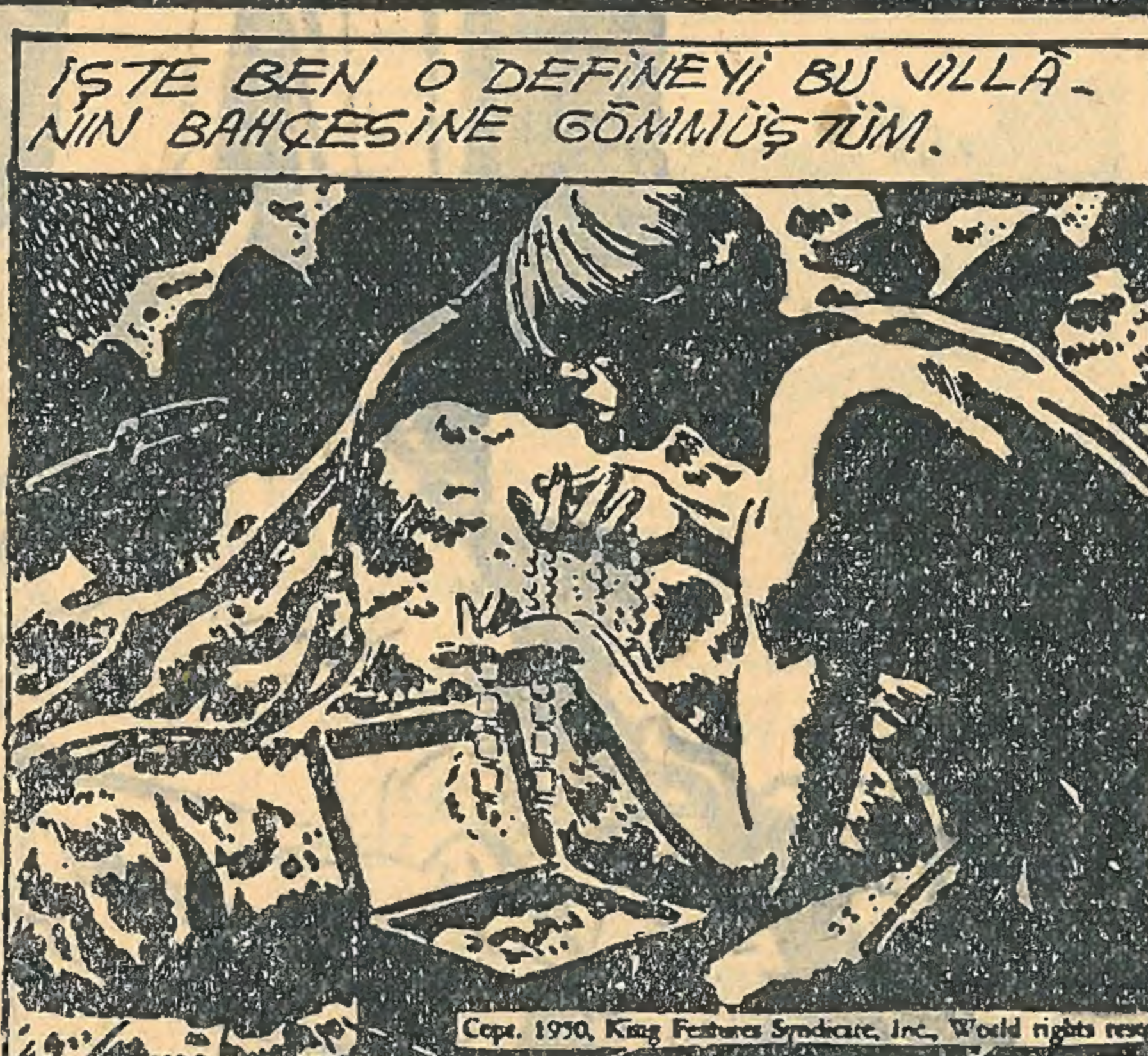
— Var git yerine... Hakkında sonra gelinir senin?

Genç cariye, korkarak, çekerek geri geri kapıya kadar gitti ve telâşla dışarı çıktı.

Kösem Sultan genç adamın yüzüne tekrar gülerek bakmaya başlamıştı... Genç Sipahi Valde Sultanı bilirdi. Bu kadın koca Osmanlı saltanatında bir şeytandı. Zekâsı, güzelliği ve saltanatı sayesinde neler yapmamıştı? Genç Sultan Ahmed'i, dizlerine seğirtmiş, ve hametle tahta kurultulan bu kadın değilmiymiş? Zava genç Osmandan sonra çocuk dedek kadar küçük oğlunu tahta...

(Ardısı 14. sayfa)

NAT PINKERTON

Müfettişin Burnu

Pazan: Paul Gonnet

Çeviren: Sayhan Bilbaşar

Müfettiş Grasset, yanında muavini Piedblanc olduğu halde cinayetin işlendiği odadan içeri girdiği zaman, döşemenin üzerinde uzanmış yatan ceset henüz soğumamıştı. Cinayet kurbanı ihtiyar bir kadındı. Komiser cesedi muayene ettikten sonra:

— Daha hararetini tam mâna-sıyla kaybetmemiş, dedi. Şimdi saat sekiz; demek ki cinayeti beşle altı arasında işlemişler. Garip bir saat; ama muhakkak ki kaatil işinin ustasıymış. Kadını fazla çırpınmasına imkân kalmadan boğuvermiş.

Sonra; onlarla beraber odada bulunan hizmetçiye sordu:

— Hanımın zengin olduğu mahallede biliniyor muydu?

— Tabii, hemen herkes bilirdi. İşinize yarar mı bilmem, ama yemek odasında kaatilin, cinayeti işledikten sonra yediklerinden artan öteberi var.

Hizmetçinin bu sözleri üzerine müfettiş ve muavini hemen yemek odasına geçtiler. Masanın üzerinde sosis parçaları, boş bir şarap şişesi ve bir bardak duruyordu. Grasset bardağı iyice gözden geçirdikten sonra:

— Dediğim gibi, cânî bu işin ustası, dedi. Bak, bardağın üzerinde parmak izi yok. Kaçuk eldivenin ne olduğunu biliyor.

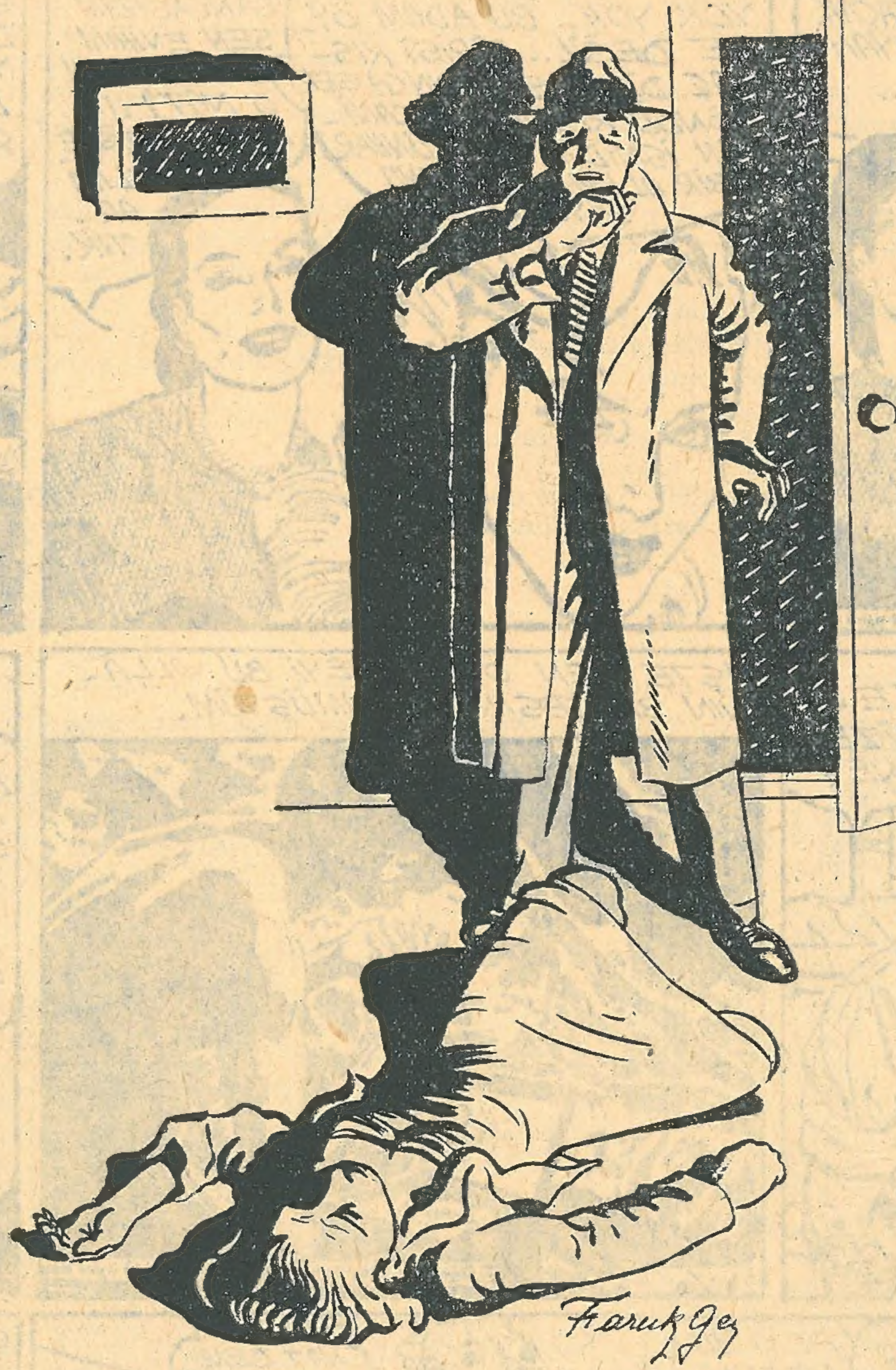
Bu esnada pencereden, evin tam karşısında bulunan bir yapı gördü. Yeni bina henüz tamamlanmamıştı. ve saat henüz erken olduğu halde işçiler içinde gidip geliyorlardı. Hizmetçiye sordu:

— Bu adamlar karşıda ne zaman dan beri çalışıyorlar?

— Yapı başıyalı üç ay kadar oldu.

Beş dakika sonra ustabaşı bütün işçileri Grasset'in karşısında toplamıştı. Müfettiş onların her biriyle uzun uzun konuştu. Nihayet hepsini gönderip ustabaşıya sordu:

— Bu yakınlarda birahane var

Döşemenin üzerinde yatan ceset henüz soğumamıştı.

Adamlarının bir kısmı pansiyon olarak orada kalıyorlar.

Birahaneden içeri girdikleri zaman Grasset patrona polis olduğunu söyledi ve kartını gösterdi. Sonra onun isteği üzerine bizzat patronun getirdiği sosisleri yiyip kırmızı şarabı içtiler. Bu iş bittiği zaman Grasset, Pierre adlı yapı ustasının hangi odada oturduğunu sordu ve patronla birlikte oraya gittiler. Masanın üzerinde duran bardaklardan birinin üzerinde Pierre'nin çok bariz bir parmak izi vardı. Grasset muaviniye:

— Şimdi buradan fırlıyacak ve yıldırım gibi, bu parmak izinin ki me ait olduğunu öğrenip geleceksin.

Piedblanc bardağı dikkatle sarı, sonra hiç vakit kaybetmeden oradan ayrıldı. Bir saat sonra geldiği zaman:

— Parmak izi Boğucu Julot lakabını taşıyan Jules Macarin'e ait, dedi. Şimdiye kadar üç defa cinayet meselelerine karışmış ve müteaddit defalar hapis cezası görmüş.

Bu kadarı Grasset için کافیydı. Hemen şantiyeye gittiler ve Macarin'i, fazla güçlük çekmeden yakalayıverdiler. Kelepçe bileklerine geçirildiği zaman haydut herif ne olduğunu anlıyamadı bile. O zaman ihtiyar kadının ölmüş olduğu da duyuldu ve şantiyedeki işçiler birbirine girdi.

Biraz sonra, telefon üzerine gelen tevkif arabasının içinde karakola giderken Piedblanc:

— Macarin'in kaatil olduğunu nereden anladınız, diye soruyordu.

Grasset başka bir soruyla muhalele etti:

— Biraz evvel birahane'de yediğimiz sosislerde sarımsak var mıydı?

— Hayır şey, yoktu. Sarımsak yemeğe alıştığım için bana garip geldi.

— Halbuki öldürülen kadın yemek odasındaki masanın üzerinde bulunan sosis parçaları sarımsaklıydı.

— Yani işçilerle konuşurken onlara iyice yaklaştım ve ağzına sarımsak kokusu hissettiğim Macarin'den şüphelendim. Haksız olmadığım meydana çıkmış bulunuyor parayı da muhakkak odasında bulacağız... İnsanın hassas bir burun sahibi olması her zaman iyidir dedim.

MEĞERSE

(Başı 3. sayfada)

Biraz sonra gölgeli sahil gazinosunun kuytu bir köşesinde dondurma yiyen Liz karşısındakine bakmaktan çekinmiyordu. Delikanlı:

— «Haydi, kuzum, ne olur söyleyin» diye ısrar etti. «O kadar yol yürümekten kastınız neydi?

Liz nihayet her şeyi söylemeğe karar verdi:

— «Otobüste siz yürümeğe tahammülüm yok demistiniz ya... Zaten size de onun için bakmıştım, sportmene benzediğiniz için hayret etmiştim... Siz başka şey sanıp peşime takılınca ben de sizi yürüterek mat etmeğe karar verdim. Yürüyüşü çok sevmem... Ama... o sıcakta... O kadar yol... Siz nasıl oldu da bezmediniz?» ...

— «Sıcaktan ben de bunaldım ama, bir kere merak etmiştim. Maksudunuzun ne olduğunu öğrenmek için peşinizi bırakmadım.»

— «Ama hani azıcık yürüyünce yoruluyordunuz?»

— «Kim demiş? Ben yürümeğe tahammül edemiyorum, dedim. Zira birkaç seneden beri profesyonel koşuculuk yapıyorum. Koşmağa okadar alıştım ki yürümek âdeta canımı sıkıyor oldu... İsmimi belki işitmişsinizdir, Jep Mullin... Geçen hafta Tommy Dagmar'ın rekorunu üç saniye farkla kırdım.»

Niçin Beni Tercih Ettin

Pierre de Mareuil Jeanne'yi geniş kadife koltuğa oturuttuktan sonra kendi de yanına ilitti ve:

— Balayı, seyahatine çıkmazdan evvel seni buraya getirmekten maksadım, ilerde içinde yaşayacağımız evi şimdiden görmüş olmanı istemendir... Sana henüz, mesut musun diye soramam. Sorabileceğim şey ancak memnun olup olmadıgındır.

Jeanne önce kolaylıkla cevap veremedi, sonra yutkunarak:

— Hâlâ bir rüyada olup olmadığımı inanmıyorum, dedi. Bu sarayın içindeki hakikaten ben miyim?

— Evimize saray diyorsun; büyük bir iltifat. Sana lâyük bile değil.

Sonra erkek, karısının dudaklarını arayıp buldu ve o vaziyette birkaç saniye kaldılar... Erkek, seyahat hazırlığı yapmakta olan hizmetkârlara bir göz atmak için salondan çıktığı zaman Jeanne gözlerini kapadı ve kendini yumuşak koltuğun arkasına bıraktı... Daha pek az evvel bir mağazada tezgâhtarlık eden basit bir kızıydı. Sonra günün birinde, orta yaşlı ve zengince görünen bir müşteri, bir çift eldiven almak için dükkâna gelmişti. Eldivenleri seçtikten sonra yaptığı komplimanı Jeanne nasılsa müsaait karşılığında. Ondan sonra orta yaşlı müşteri dükkâna birkaç defa daha geldi. Her defasında, herhangi bir eşyanın alınması icabettiren zamandan fazla oyalanıyordu. Nihayet bir akşam, dükkânın kapanış saatinde Jeanne onu kapıda buldu ve daha o gece evlenme teklifi aldı.

Yazan: Noré Brunel

Çeviren: Yavuz Kaynak

Jeanne bir görüşte erkeklerin aklını başından alacak kadar güzel ve cazibedar bir kız değildi. Onun için zengin ve yakışıklı olan Pierre de Mareuil'in niçin kendisini intihap ettiği hususunda merakla düşmüş ve birkaç hafta süren nişanlılık devreleri esnasında belki on defa:

— Etrafımızda bu kadar güzel kız dururken niçin beni seçtiniz? diye sormuş ve her defasında aynı cevabı almıştı:

— Sizi ben intihap etmedim; kalbim seçti.

Sonra sonra, evlilik hayatları boyunca, kocasının kendinden istediği bazı şeyleri garip bulmağa başladı. Pierre bir gün:

— Saçlarını örüp alının üzerinde toplasan, demisti. Daha güzel olursun. Jeanne kocasının dediği tuvaleti yapmakla beraber bu eski moda biçimin çehresine hiç gitmediğini anlamıştı.

Kocasını sık sık yüzüne bakar ve okadar dalar ki gözleri, Jeanne'nin gözlerinden dakikalar boyunca ayrılmazdı. Böyle anlardan birinde Jeanne:

— Niye daldın Pierre? diye sormuş ve şu cevabı almıştı:

— Sol gözünün altına bir ben yapsan sana çok yakışacak. Niçin de-

nemiyorsun?

— Ben mi? Ama gözümün altına ben koyarsam eski Jeanne olmanın çıkarımı; kendime değil başka birine benzerim.

Baska birine!.. «Beni niçin seçtin»... O zaman Jeanne bu iki cümle arasında bir bağlantı sezer gibi olmuştu. Elinde olmadan:

— Bir şey var, dedi. Benden sakladığın bir şey var.

— Evet... senden sakladım. Ama mühim bir şey değil ve seni üzmem için istemem... Sadece, bundan yıllar önce evvel on beş sene kadar oluyordum, öğrenmişim, üç ay içinde karım olacağım.

Jeanne müthiş bir güphenin içine kemirmeğe başladığını, hissetmişti. Hızlı bir sesle:

— İlk karımın resmini görmek istiyorum, dedi.

— Hiç resmi kalmadı. Hepsini gönderdim.

Ama Jeanne ısrar ediyordu:

— Beni aldatma, muhakkak bir resmi veya tablosu vardır.

İki dakika müddetle sessiz durduktan sonra Pierre de Mareuil salonu terk etti. Biraz sonra salona döndüğünde man elinde bir kadın portresi vardı. Jeanne bunu görünce bir yumruğu boğazına tıkadığını hissetti.

Pierre de Mareuil onunla, yani büyük Jeanne Ancelin'le evlenmiş değildi. Eski karısıyla, onun hatırasıyla ilgili bir izdivaç yapmıştı... Elinde tuttuğu portre kendisine pek benzemeydi. Sol gözünün altına bir ben olduğu takdirde ondan farkı kalmayacaktı.

GİZLİ VAZİFE !...

AYNI RÜZGÂR VE AYNI YAĞMUR
GÖŞOLARI VE ESİRLERİNİ DE YA..
BU HERİFLER BİZİ BURADA KALADI.
BIRAKIR GİDERLER.

GÖŞOLAR İYİCE SARHOŞTU.
PEREA İLK UYANAN OLDU..
ULAN BİZİ KİM RAHATSIZ
EDİYOR BE.. YAKARIM
HEPİNİZİ.. OOO.. FIRTINA
YAHU..

SAGIMI BASIMI
KUM YIGINI
İÇİNDE BIRAK..
MIŞLAR.. KESE..
CEĞİM.

KEBAPLARINI
YAP KERATA..
LARIN..

ÇİFTLİĞE GİDECE..
ĞİM.. YA BANA DOĞ..
RU DÜRÜST CE..
VAP VERİRLER
YAHUT
NAHNE
DE RİM

YA İNDİANA SENİ
YİNE KORKUTUR
SA

BU SEFER KURU LÂF DİNLEMENİ.
HEMEN DÖNMEZSEM ÇİFTLİĞE
HÜCUM EDİN. İKİ KİŞİ ESİRLERİ..
NİZE BAKSIN..

ÇİFTLİKTE
YİNE GELİYOR..
BU SEFER HESAP..
BİNİ
GÖ..
RE..
CE
ĞİM

PETROLÜN YERİNİ
SÖYLİYELİM GİT..
SİN.. FRANSUA
İLE ROZİNİ KUR..
TARALIM.

HELE BİZİM GÖ..
CÜKLARİ KURTARA..
LIM. PETROL ORA..
DAN KAĞMIYOR YA
SONRA MEŞGUL
OLURUZ

PEREA KORKA KORKA ÇİFT..
LİĞE GİRDİ.

GEL..
SENİNLE
KONUŞA..
CAĞIM.

SEN YUKARI
GEL.. AMA BİR
HÂLT EDER..
SEN BEY..
NİNİ PAT..
LATIRIM.

PEREA YUKARI ÇIKTI. KONSUELO
TANINMANAK İÇİN UYUR GİBİ YAPTI.
NE HABER? KA..
RAR VERDİN
Mİ ?

DEDİM YA BEYNİNİ
PATLATMAYA
KARAR VER..
DİM.

PEREA ETRAFINA BAKTI. KONSUE..
LOYU GÖRDÜ.. TANIYAMADI. AMA
ŞÜPHELENDİ.

LEŞ GİBİ
UYUYOR..
MIŞELİN Mİ
BU UYUYAN

SİGARASINI YAKTIĞI KIB..
RİTİ GENÇ KIZIN AYA..
GINA ATTİ. KONSUE..
LO ACISINI GİZLİYE..
MEDİ.

AYY!

PEREA SESİ TANIDI. KIZA HÜCUM
ETTİ.
NE ? SEN MİSİN?

BAGIRMA
YOKSA GÜNÜ..
NÜ GÖSTERİRİM

İKİ GÖŞÖ ŞEFLERİNİN GELMEDİĞİNİ
BİR BAŞARTILAR VAR.. BİZİN GÖRÜNCE..
ŞEFLİ BOĞUYORLAR..
YARDININA
KOŞALIM..

YUKARI ÇIKINCA PEREAYLA
KONSUELOYU SAĞSAĞA BAŞ
BAŞA GÖRDÜLER.

GÖŞOLAR İKİ DÖVÜŞCÜYÜ AYIRDILAR
KİMİLDASANIZA PEREA GEL BU SEV..
ULEN.. BENİ Gİ..
LEDEN ÇIKART..
NAYIN..

ARKASI VAR

MANDRAKE

HAYALET BALINA

NARDANIN DA BAĞLA.
RINI GÖZDÜLER. O DA
HAYRETLER İÇİNDEY.

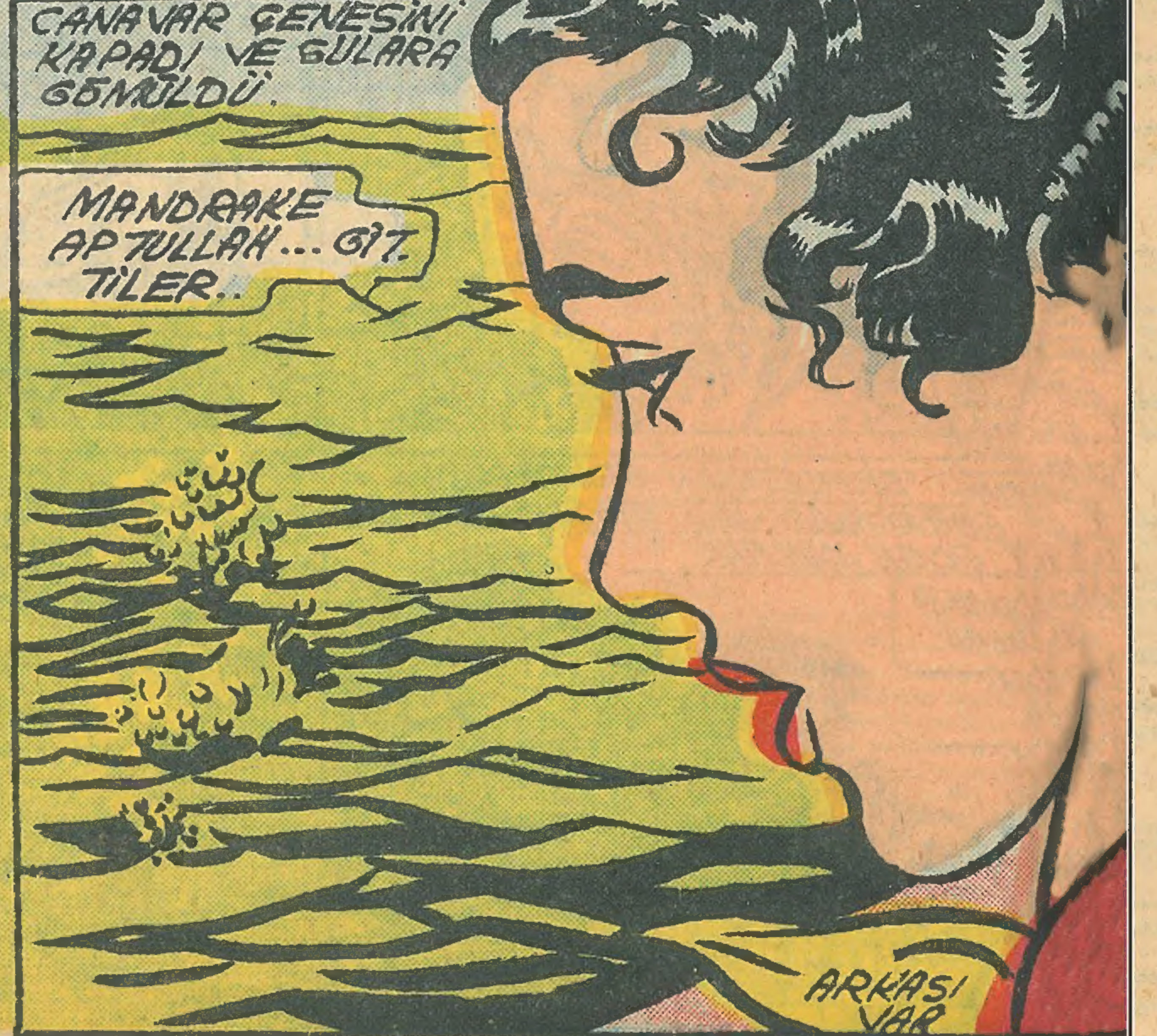
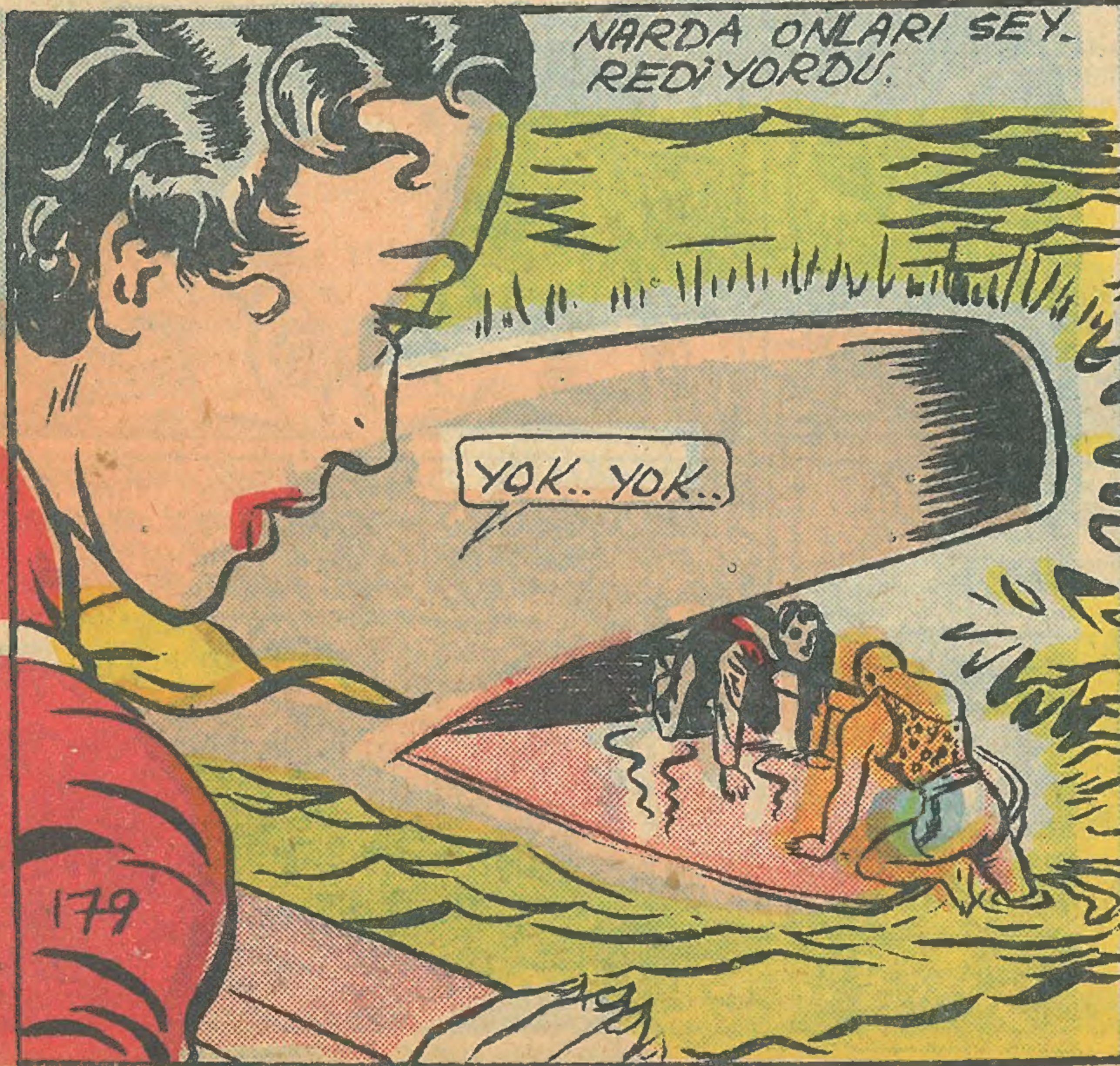
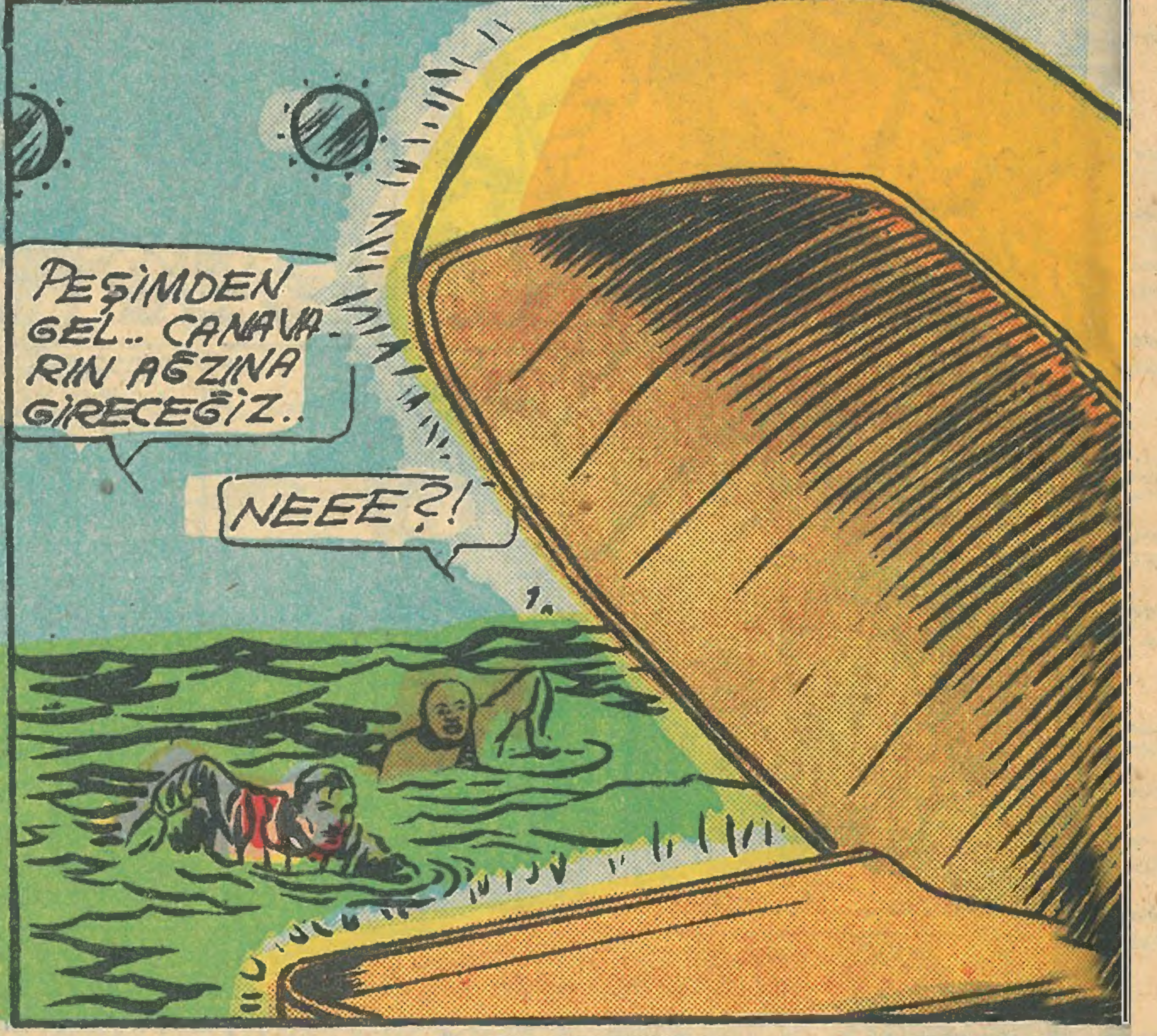
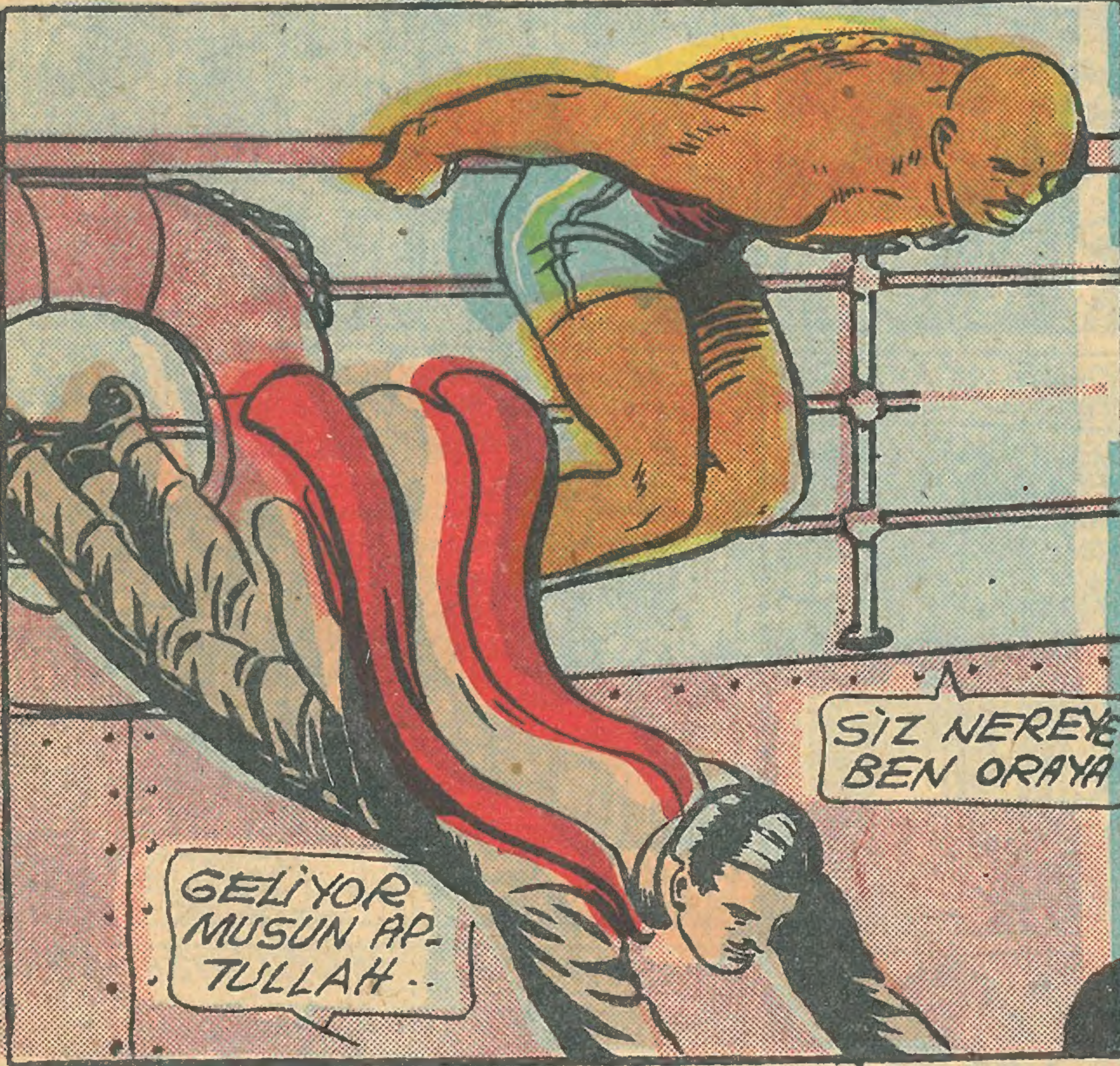
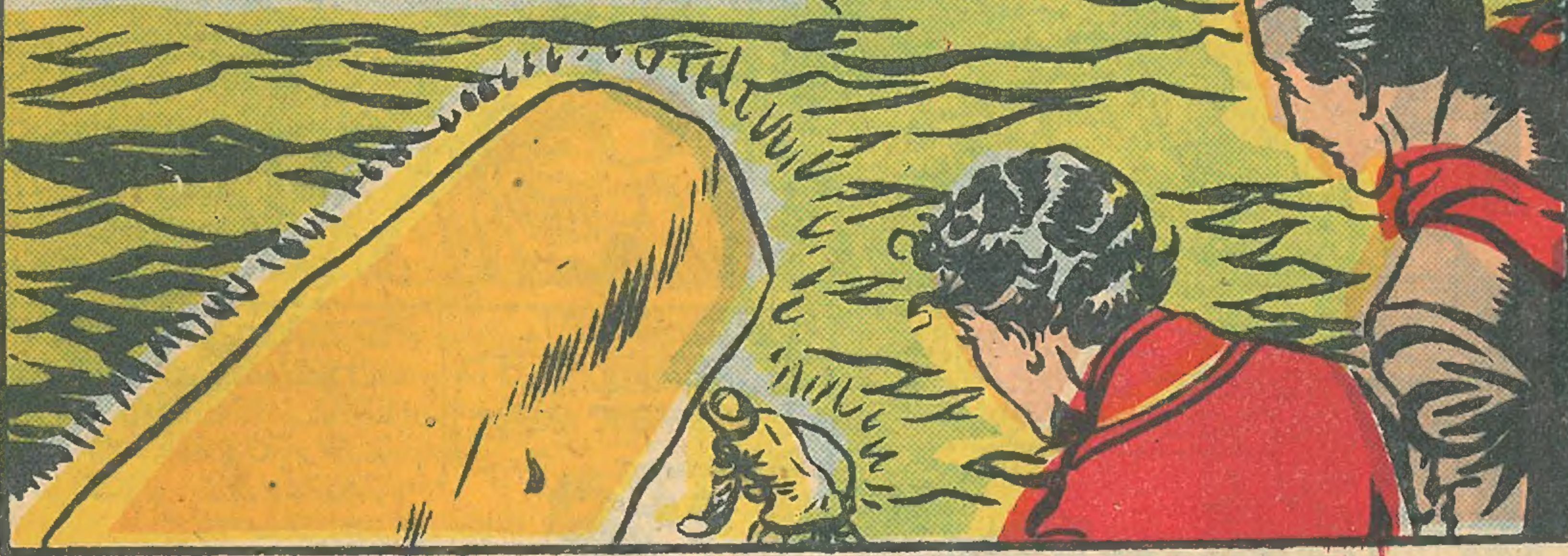
MANDRAKE SAKIN.
ONLARIN PEŞİN.
DEN HAYALET BA.
LINAYA MI GİDİYOR
SUN YOKSA?

MECBURUM.
BU FIRSAT
BİR DAHA ELİ.
ME GEÇMEZ
NARDA..

BÜTÜN KORSANLAR
BU IŞIKLI HAYALET
BALINANIN AĞZI.
NA GİRDİLER HA?

HERKESTEN
SAKLAMAK İSTE
DİKLER. BU OL
SA GEREK.

6

KARTALIN OĞLU

KOCA EL ELMASIN KOLUNU YAKALADI.

GENÇ ADAM BİÇAĞINI ÇIKARDI. ELİNİ MENGE. NE GİBİ SIKAN ELE SAPLA. MİĞER HAZIRLANDI.

ŞU BİÇAĞI YE DE HANYAYI KON. YAYI GÖR

FAKAT KOCA EL AĞILDI VE KARTALIN OĞLUNU BOŞLUĞA BIRAKTI

YERDEN DOĞRULANADAN TATLI BİR SES DUYDU.

SERBESTSİN.. ÇÜNKÜ BEN ÖYLE İSTEDİM.

KARŞISINDA GENÇ BİR KIZ GÖRDÜ. ANLAMIYORDUM.. BANA İZAH EDER MİSİNİZ?

SEN BURAYA FELÂKETİNİ ARAMAĞA GEL. DİN.. BURASI TAŞ KALPLILAR ÜLKESİDİR. BEN SENİ HAVAYA KALDIRAN BÜYÜK KOLUN KOLU MUTANİYİM. VAZİFEMİ SENİ ÖLDÜRMEKTİ. BU ÜLKEYE GİRMEK YASAKTIR.

ELMAS, KIZIN SÖZÜNÜ DİNLEMEDİ. SARAYI GİRMEK İSTEDİ. HEY KADIN OLAN MUHAFIZLAR İÇERİ BIRAKMADILAR. KRALİÇA GÜRÜLTÜYÜ DUYDU.

VE ELMASIN BASINA KOCA BİR YAZO FIRLATTI. ATTİ.

ELİNİ BİÇAĞINDAN AYIRMANIN İMKANI YOK.. SAMSİKİ YAPMIŞ.

ONU ÜLKEME SOKAN MUHAFİZ KIZI CEZALAN. DIRMAK LÂZİM.. KIRK KATIR MI İSTER KIRK SATIR MI SORUN BAKALIM?

BU SIRA DA KAY. FARIN YOL GÖS. TERDİĞİ ASKERLER EL. MASİ ARAMAYA ÇIKTILAR.

NİHAİYET KALAMYAR ŞATOSUNA GELDİLER.

TERKEDİLMİŞ BİR ŞATO.. İÇİN DE KARGALAR UÇUYOR.

SUBAYIN HAKKI VARDI. BÜTÜN HİZMETÇİ VE UŞAKLAR İHTİYAR İNDİRANIN SATOSUNU TERKETMİŞLERDİ. YALNIZ BİR İHTİYAR KALMIŞTI.

BİRİLERİ GELİYOR.. SİLÂHLİ YABANCILAR..

BUNU SÖYLER SÖYLEMEZ ATINA ATLADI. ASKERLERİN ÖNÜNE ÇIKTI.

NEREYE? BU YOL KALAMİYAR SATOSUNA GİDER.. SİZİ ORADA BEKLİYEN KİMSE YOK

BİZ ELNASI ARIYORUZ

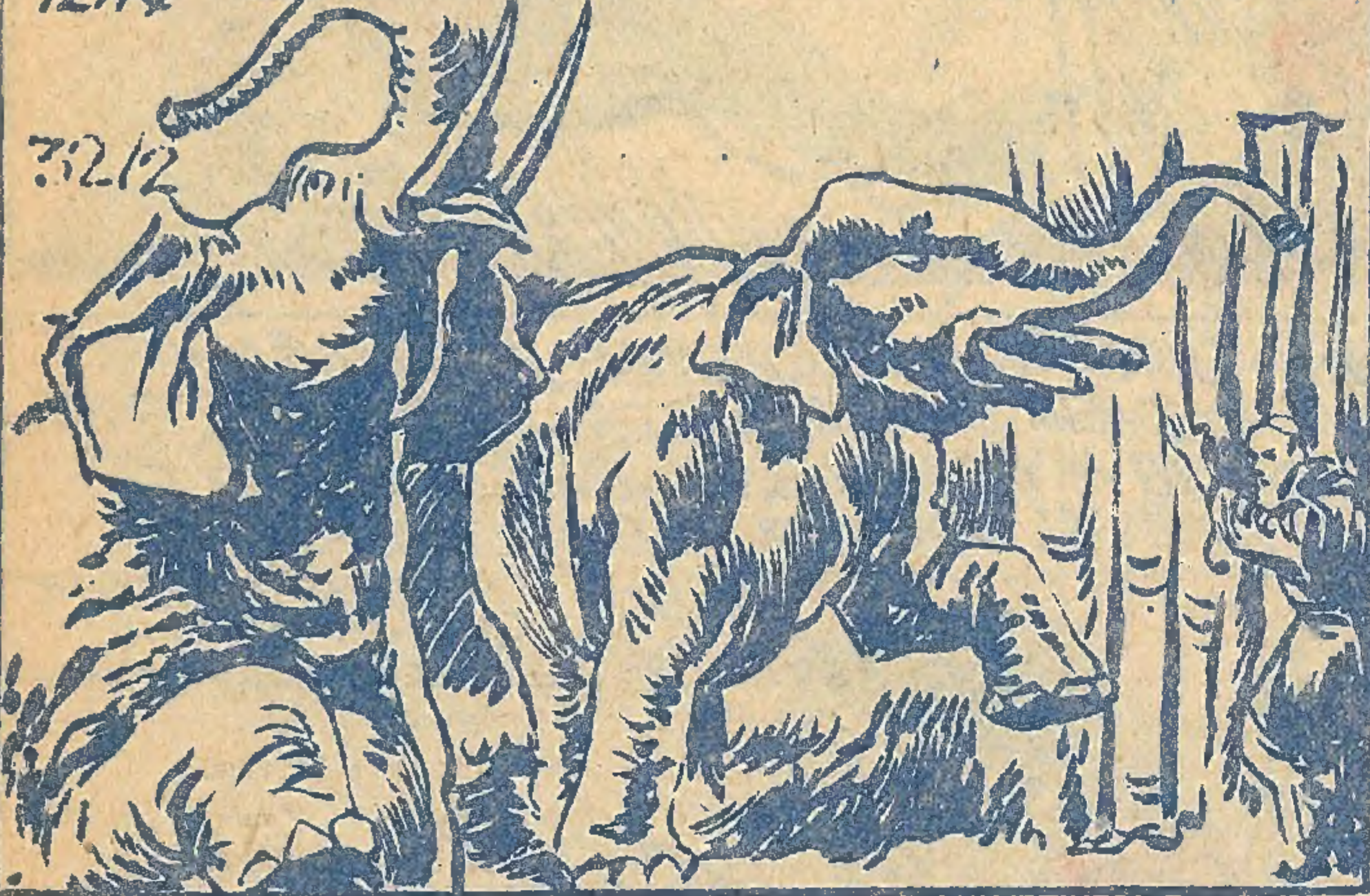
İHTİYAR SUBAYIN SESİNDEKİ HAŞIN TONU FARKE DİNCE GERİSİN GERİYE ATINI SÜRDÜ.

DELI Mİ NE

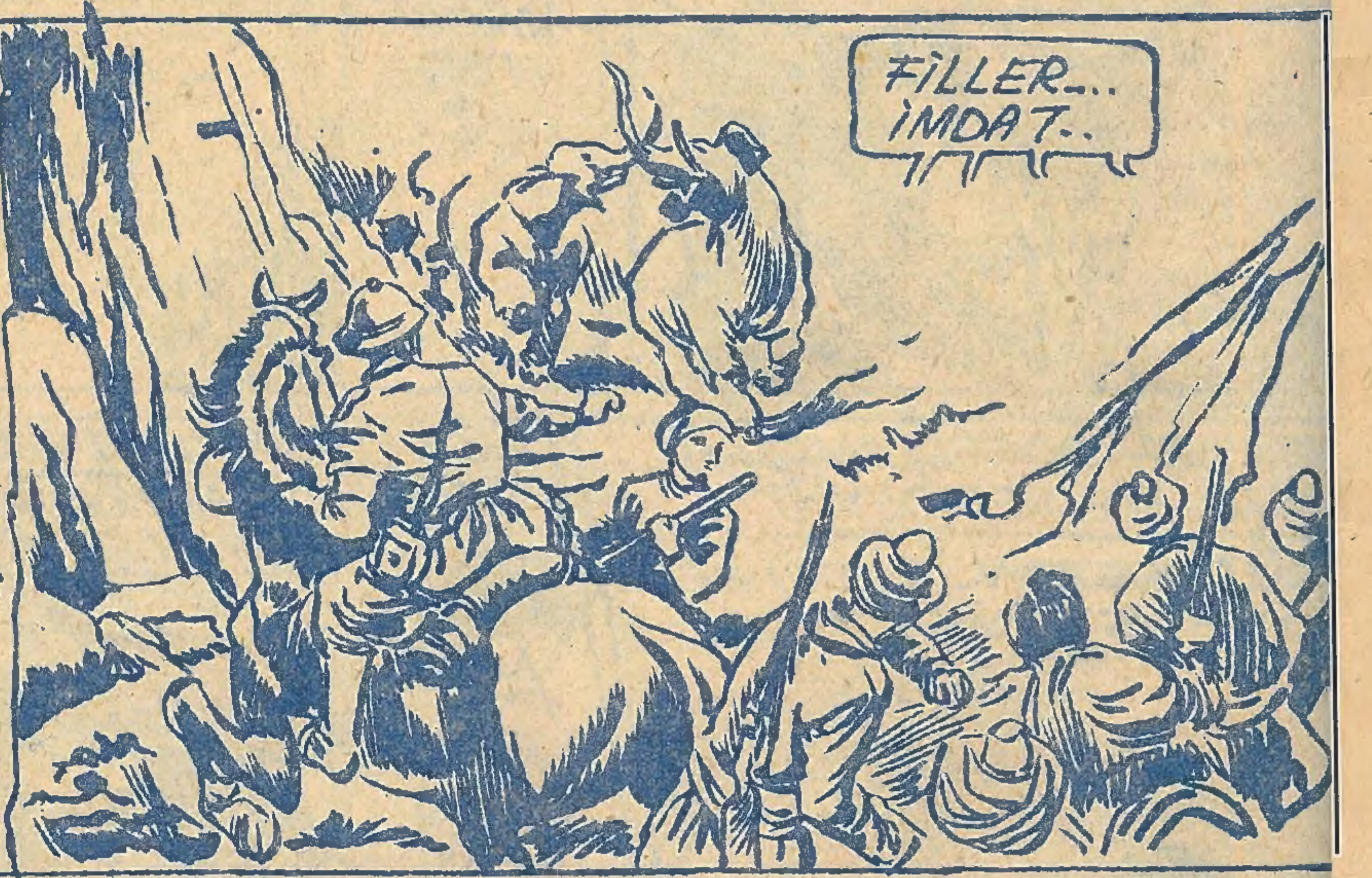
İHTİYAR UŞAK SATOYA GELDİ. FİLLERİN BULUNDUĞU AHIRA İNDİ. HAYVANLARA BİR İLAÇ VERDİ. VE HEPSİNİ SALINERDİ.

72/2

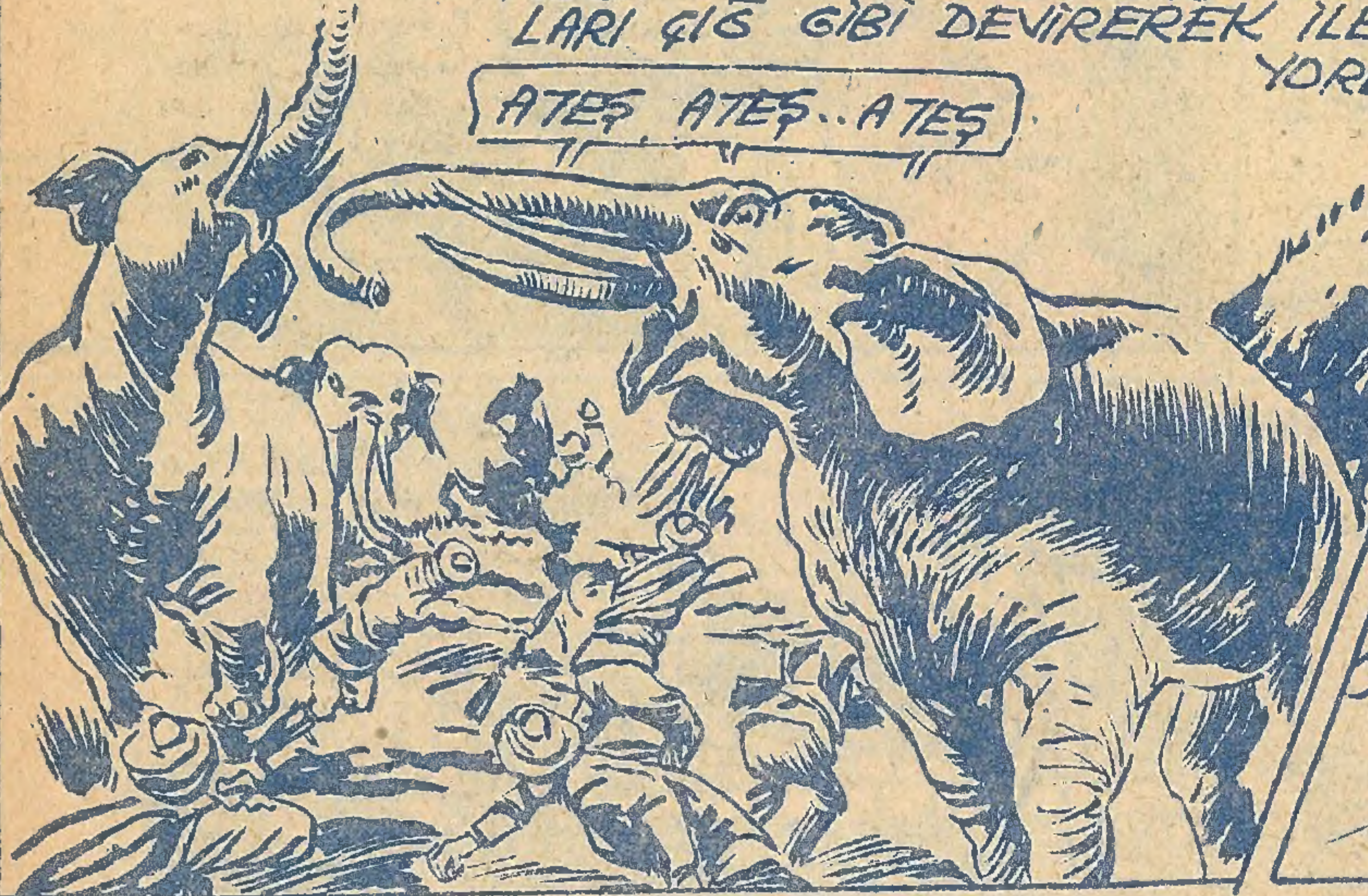
ASKERLER ÜZERLERİNE GELEN AZGİN FİLLERİ GÖRÜNCE ÇIL YAVRUSU GİBİ DAĞILDILAR.

FİLLER... İMDAT..

KOCA FİLLER İNSANLARI VE AĞAÇLARI ÇİS GİBİ DEVİREREK İLERLİYORLARDI.

ATEŞ ATEŞ.. ATEŞ

İNAN OLSUN ŞU İHTİYARI BİR YA. KALARSAM SAKALINDAN ASACAĞIM. SARAYI DA HAVAYA UÇURACAĞIM..

SUBAY HENÜZ SÖZÜNÜ BİTİRME MİŞTİ Kİ BİR HÜMURTU DUYULDU.

179/2

YİNE NE OLUYOR? GİDİP BAKALIM.

SARAYIN OLDUĞU YERDE BİREN KAZ YİĞİNİ DURUYORDU.

BUNU KİM YAPTI?

SATOSU BERRHAVA EDENİN, ÇOK GEÇMEDEN, KİM OLDUĞUNU ANLADILAR. İHTİYARIN CESEDİNİ BULDULAR.

KOCA MORUK BİZE TESLİM ETMEKTENSE BERRHAVA ETTİ.

ARKASI VAR..

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın Kemaletti'nin Tuğcu

SAYI : 29

Yalnız Osmanlı saraylarında değil, Bizans saraylarında da İmparatorun emrine hazır güzel kızlar bulunuyordu. Bunların bütün tabii hakları ellerinden alınmıştı. Erkeklerine tek başlarına sahip değillerdi ve birbirlerini kıskanmaktan da menedilmişlerdi.

Benim de bakışlarımda bir tahakküm belirliyor, vahşi bir erkek düşüncesi dimağımı kaplıyordu. Ölümüne yakın olmanın verdiği bu hırsla konağın ikinci katına kadar çıkmak, kalın taş duvarların arasında yaşayan Prensesi belinden yakalayıp yere sermek bana nöbet nöbet gelen bir sancı duygusuna benziyordu.

Odamda bunları düşünürken karşısına çıkınca kollarım kıtıldı. Onun bakışları Bizans surlarından daha metindi. Fakat ölümün kat'i olduğunu anladığım dakikada bu böyle oluyacaktı.

Mayısın on sekizinci gününün sabahıydı. Ortalık ağırırken İren'nin konağına gelmişim. Bütün gecemi küçük ve pek güzel esirimin kolları arasında, ona bayatın zevklerini öğretirken geçirmiş ve onu yarı baygın bırakıp dönmüştüm. Şehirdeki bütün çanlar pek acı bir şekilde çalıyor ve havayı tunc ihtizazları dolduruyordu. Hemmen bütün Bizanslılar şehre Türklerin girdiğini sanarak haykırıyor, sel gibi sokakları dolduruyor ve suursuz bir koşu ile birbirini çiğniyor, ağlıyor, inliyor, bazen diz üstüne çökerek avuçlarını bitiştirip gözlerini günün ilk ışıklarıyla aydınlanan semaya kaldırıyordu...

İren yarı karanlık konağın merdivenlerini inmiş ve harem kapısından bana sesleniyordu. Yanına gittim. Kapının üstündeki süslü çıkmayı tutan iki ince sütundan birisine sarılmış, korkudan ürümüş gözlerle soruyordu.

— Ne oluyor, ne var?

— Prenses, Tanrının istediği olacaktır. Kaza ve kadere karşı insanların gücü yetmez. Kalbiniz temiz olarak bekleyiniz.

Çok fazla ağlıyor ve titriyordu:

— Yusuf Bey, korkuyorum. Çok korkuyorum.

Sokaktan haykırarak haykırarak geçenlerin feryatları hakikaten en sağlam siniri olan insanları bile büyük telâşlara düşürebilirdi.

— Korkmayınız Prenses, şu anda Türkler şehre girseler bile sizin için korkacak bir sebep yoktur.

— Siz ne yapabilirsiniz Yusuf Bey?

— Ben mi? Ben sizi kurtaracağım. Bana güveniniz. Çıkınız yukarıya. Orada sesler daha az duyulur. Bu feryatlar sizin âsabınızı bozar. Orada, yukarıda, sağır duvarların arasında derin bir sükunet vardır. Orada kendi kalbinizle yalnız kalabilirsiniz. Haydi Prenses İren.

İren garip bir tevahhuşla önmüden yürümeye, merdivenleri çıkmağa başladı. Bu anda sokaktan acı bir feryat koptu.

— Geliyorlar, kaçın, kaçın...

Zavallı İren olduğu yerde sarı kesildi. Halk büyük bir gürültü ile koşuyordu. Ben de şehrin son dakikalarını yaşadığını zannettim.

Dizlerinin üstüne düşen kız az daha geniş mermer basamaklardan yuvarlanacak, belki bu sükulatla ölecekti.

Onu kollarımın arasına aldım. Önce bembeyaz kesilen yüzü ve gevşeyen vücudü hareketsiz kalmıştı. Uzun siyah eteğini çiğnememek için vücudünü omuzlarıma hizasına kaldırmış götürüyordum.

Sabanlığa çıktığımız zaman eliyle yüzüme dayandı ve halsiz bir itirazla kendisini bırakmamı istedi.

inip kalkıyordu.

Hayır, henüz vakti, saati gelmemişti.

Üç adım geriye çekildim.

— Asil Prenses İren. Tanrının birliğini tekrarlayınız. Mukadderata boyun iyniz. Onun isteklerine karşı gelmeyiniz. Ve biliniz ki Bizans şehri en vahşi ve kana susamış çapulcularla dolarsa, konağınızı istilâ etseler, Yusuf yanınızda ve sağ bulunduğunuz için korkacak bir sebep yoktur. Bütün gürültülere karşı kulaklarınızı tıkayınız, yalnız Tanrıyı düşününüz, Tanrı ile sizin aranızda ne mumlarla aydınlatılmış bir Meryem resmi, ne üstü mineli ve yaldızlı bir haç vardır. Bütün safiyet ve inanınızla kendinizi sizi

Onu kollarımın arasında tutarak yukarı kata kadar götürdüm.

yaratmış olan Tanrıya bırakınız. Bırakınız güzel ve suçsuz Prenses. Bırakınız kendinizi Tanrıya. O bildiği gibi, istediği gibi yapsın.

İren sanki kendisine, kollarına, dizlerine sahip değildi. Bir ceset gibi yatıyor ve parmaklarını bile kımlatmıyordu.

Yalnız bir aralık gözlerinden süzülen yaşlar göz pınarlarında çoğalıyor, güzel gözlerini bir su perdeyle örtüyordu.

Başucundaki süslü çekmecedan aldığım ipek mendille gözlerinin yaşını sildim. Sonra avucumu alnından geçirerek başına okşadım.

— Korkmayınız, Yusufunuz burada. O sizi koruyacaktır.

Bu güzel rum kızının kalbi, ruhu kimbilir ne büyük telâşlar, ne

büyük mücadeleler içindeydi. Kimbilir bir dost dizinden, bir büyük şefkatindin ve himayesinden mahrum bulunduğu, her şeyini daima kendisi düşünmeğe mecbur olduğu için ne kadar huzursuzdu. Onu bırakarak sokağa fırladım. Surlara doğru koştum. Yollar insanla doluydu. Çanlar durmadan çalıyor, uzaktan uzağa toplar gürliyordu. Bazen top sesleri kadar kuvvetli gelen:

— Ur ha... Ur ha...

Sesleri tabaka tabaka yükseliyordu. Halkı teskine çalışan bir papaza ne olduğunu sordum. O da bilmiyordu. Bir saat kadar koştum. Ayos Romanos (Topkapı) surlarına yaklaştığım zaman orasını korkunç bir karışıklık içinde gördüm.

Mehmet beyin askerleri o gece kalaslardan bir kule yapmışlar. Bu kule okadar maharetle ve okadar mükemmel yapılmıştı ki, surlara hâkim bir kule gibi meydana çıkıverince bütün Bizanslı haklı olarak bir korku kaplamış.

Surlara yukarıdan bakan bu ahşap kuleden taş, kurşun ve ok sağanak halinde fırlıyor, duvarların üstündekileri öldürüyor, şehrin içinde de ölümlere sebep oluyordu. İtalyan askerleriyle bu tarafı koruyan Jan Jüstinyani de dehşet içinde kalmıştı. Geri dönmek istediğim sırada İmparatorun zabıtlarıyla birlikte oraya koştuğumu gördüm. Bu adamın gözüne görünmek istemiyordum ama beni görmüş olması ihtimaline karşı koşarak atının dizgininden tuttum.

İmparator omuzuma dokunarak indi. Yüzüme bile bakmadı. Koşarak kalenin merdivenlerine atıldı. Ben oradan uzaklaştım.

Eve uğradıktan sonra konağa döndüm. Öğle vakti olmuştu. Yukarıya çıktım. Çağırılmadan çıkmak âdetim değildi. Fakat yavaş yavaş her şeye hâkim olmak lâzım geldiğini sanıyordum.

İrenin oda kapısı kapalıydı. Koskoca salonda Olgayı yalnız gördüm. Gözleri kıpkırmızıydı. Hazin, acı bir gülümseme ile bana bakıyordu.

— Prenses nerede Olga? dedim. Kilisede mi?

— Hayır, dedi. Uyuyor.

— Uyuyor mu?

— Evet. Çok ağladı, sonra uyudu.

— Gece uyumadı mı?

— Hiç uyumadı.

— Hep kilisede miydi?

— Kilise odasına girmiyor artık. Burada, bir sütunun dibinde, bir kapının eşiginde, bir duvar kenarında yere çöküyor. Ellerini yüzüne örtüyor, öyle birçok saat kalıyor. Türkler Bizanslı aldı mı?

— Daha almadılar Olga.

— Alacaklar değil mi?

— Öyle sanıyorum.

— Kesecekler bana.

— Zannetmem Olga. Ben seni kurtarırım.

— Sen keseceksin bana.

— Ben mi? Niçin keseyim seni.

— Ne zaman sevmiyor bana, öldürecek daha eyi?

Boynuma sarıldı. Gözlerini gözlerime dikti:

— Yusuf, sen çok güzel adam. Olga sever sana.

Ve hıçkırarak yüzünü göğsüme yapıştırdı. Onu öperek kendimden ayırdım ve:

— Olga sevimlinin sırası değil, dedim.

Bu sıcak, tatlı ve canlı kız yüzünden İreni kaybetmek istemiyordum. İki saat sonra tekrar çıktım. İren uykusuna devam ediyormuş. Ancak ortalık kararırken salona çıkmıştı. Karşılaşınca yüzü tekrar kızardı. Ben eski hareketlerimi tamamiyle tekrar ederek anlattım:

— Türklerin bugün şehre gireceklerini zannetmiyorum.

(Arkası var)

ELİOS'UN KENDİSİNİ DENİZE ATTİ. Gİ HABERİ BİR ANDA GEMİDE DUYULDU.

YELKEN BAŞINA..

YAPILAN BÜTÜN ARAŞTIRMALARA RAĞMEN ÇOCUĞU BULAMADILAR.. DENİZE BİR KAÇ SAL ATIN.. ÜZERİNE SÜNE YİYECEK KÖYÜN..

GEMİ BİRAZ DAHA ARAŞTIRDIKTAN SONRA UZAKLAŞTI. BU SİRADA BOĞULMAMIŞ OLAN ÇOCUK SALIN ÜZERİNE ÇIKTI VE DEHŞET İÇİNDE UZAKLAŞAN GEMİYE BAKTI..

BENİ NEYE ALMADIN ANNE ÇİĞİM.

ATMACA REİS

BU SİRADA ANNESİ HER ŞEYDEN HABERSİZ DUA EDİYORDU. ALLAHINI SEN ONU KORU VE BİZİ BİRLİŞTİR..

ŞİMDİ NE OLACAK KONTES.

OLANI DEĞİL, OLABİLECEĞİ DÜŞÜNÜYÖRÜM. İLK İŞ OLARAK GEMİNİN İSMİNİ DEĞİŞTİRİN VE KARTAL ADINI YAZDIRIN..

SÜVARI ÇIKTI ELPERRO'YU ARADI. İKİNCİ KAPTAN ÇOCUĞU ANASINDAN KENDİ AYIRDIĞI İKİN ÇOK KORKMAKTAYDI

EĞER.. ALLAH YARDIM ETMEZSE BU SEFER HAPİ-YUTTUM DEMEKTİR.

BÜTÜN BU HADİSELER OLUP BİTERKEN MESAFENİ BİR HAYLI KAPATMIŞ OLAN KONKİTA RUPA YELKEN İKİYÜZ MİL MESAFEDEN SEBRETMEKTEDİR

VARDIYADA BULUNAN MELWIN KÜPEŞTEYE DRYANMIŞ UFUKTAKİ SİYAH BİR BULUTA HEYECANLA BAKI AÇIK HAVADA SİYAH BULUT FİRTINA İŞARETİDİR.

BANDINDO ARKADAŞININ SÖZLERİNİ DUYDU.

NE YAPALIM GEMİ BATSA BİLE KARNINDAKİ DUBA BİZE YETER

MESELE TECRÜBELİ OLUP BATMAMAKTIR. ŞİMDİ BUNU SANA GÖSTERECEĞİM.

MELWIN, BANDI NONKUN AYAĞINA BASTI..

BUNU, BANA GEMİ CİLİĞİ ÖĞRETEEN BRETONLU TAYFALAR ÖĞRETTİLER. VARDI. YA DEĞİŞTİRİRKEN BÖYLE YAPARLARMIŞ..

TAM BU SİRADA ATMACA REİS GÜVERTEYE ÇIKTI.

YELKENLER NE OLDU?

REİS HAVAYA BAKSANA.. AZ SONRA KÖPÜK FİRTINA YELKENLERİ DEĞİL, SAĞI MIZDAKİ KILLARI BİLE KAZIYACAK..

İSTE BEN DE BU FIRSATTAN İSTİFADE EDELİM DİYORDUM

ÖYLEYSE BANA İÇİN HAZIRLIK YAPALIM VE DÖN GÖMLEK SOYUNALIM.

Tanrı Misafiri

Yazan: F. Demiray

dan gelen bir su olduğunu nereden biliyordu? Elini, yüzünü mendiline kurularak kapının önüne konulan bir iskemleyi masa gibi kullanarak bir ikincisine oturup çorba içerken soruyordu:

— Beyefendi yukarıda, mavi kuşlu odada mı yatıyorlar? Ön bahçedeki kayısı meyva veriyor mu? Tavan arasındaki küçük odada kullanılmıyan eşyalar mı bulunuyor? Mutfağın içindeki büyük kuyuya soğutmak için su sarkıtıyorlar mı? Arkadaki balkonun saçığının iç köşesine kırlangıçlar yuva yapıyor mu?

Ertesi sabah, biraz geç kalan Bedri Bey Tanrı misafirini sordu. Onun gece yarısına kadar kendi kendisine söylendiğini, bir aralık

ağladığını duyduğunu söyleyen hizmetçi, erkenden çıkıp gitmiş ve giderken kıpkırmızı gözlerini kaldırmağa cesaret edemeden kendisine bir kâğıt vermiş ve selâm bırakmış olduğunu anlattı.

(Arkası 14. sayfada)

Akşam ezanından sonra bahçeye girmişti. Üstü, başı perişan, yaşı elliye varmış, ihtiyarlığa merdiven dayamış, gözleri ağlamış gibi kırmızı, rengi soluk bir adamdı. Köşk sahibini sorunca genç hizmetçi onun dilenci olmadığını, belki de bir iş aramağa geldiğini sanarak haber vermişti.

Yukarıda, soyunup dökünüp güzel manzaraya karşı keyif çatan Bedri bey iyice anlayıp dinledikten sonra kendisini rahatsız etmemelerini söyledi. Nihayet Maide hanım da iâmişti. Dönüşte:

— Çok acaip bir adam, dedi. Gözlerinin içi ağlar gibi. Küçük dayalar almışlar, kendi kendisine söyleniyor. Garip bir insan olduğunu ve bu gece bir yerde barındırmamızı rica ediyor.

Bedri bey kızdı: — Canım Maide, burası otel mi? Ver eline birkaç kuruş sav.

Karısı: — Vallahi yapamam, dedi. Öyle tuhaf bir adam ki insanın yüzü tutmuyor.

Bedri Bey söylenerek merdivenleri indi. Garip adamı ayakta gördü. Hakikaten hali, bakışları pek tuhaftı. Buna rağmen:

— Size muavenet etmeğe hazır

ım, dedi. Şuradan tramvaya binerek Kadıköye iner, oradan vapurla karşıya geçersiniz. Buyurun size otel ve yol parası.

Garip adam kızardı. Titrek bir sesle:

— Ben dilenmiyorum Beyefendi, dedi. Bu gece devlethanenin bir köşesinde barınmak istiyorum. Meselâ mutfağın yanındaki uşak odasında bile yatarım.

— Mutfağın yanında bir uşak odası olduğunu ne biliyorsunuz?

— Şey, tahmin efendim. Birçok köşklere böyle bir oda vardır da.

— İyi ama biz oraya kışlık erzakı koyuyoruz.

— Dipte, arkaya bakan küçük odada kimse yatmıyorsa..

— Kuzum Allahınizi severseniz, siz bizden müsaade almadan köşkün etrafını dolaşarak kendinize yatacak yer mi aradınız?

Telaşlı ve üzgün bulunan adam yanında kimse yokmuş gibi içini çekti. Köşk sahibi kaşlarının çatığını çözmek istemiyordu:

— Hem hiçbir rabatası ve sıfatı olmayan bir insansınız.

Öteki titrek dudaklarıyla:

— Bir Tanrı misafiri, dedi.

Bu tâbir, mutakit bir insan için bir yeminden daha tesirliydi. Bedri bey hizmetçiye seslendi:

— Naciye, Bey Tanrı misafiri. Mümkün mertebe mutfağın yanındaki odayı hazırla. Onun bahçeye hapsi da var. İstedikleri zaman dışarıya çıkabilirler. Hattâ bahçede yemek verabilirsin.

Misafir büyük bir heyecanla tıkanarak:

— Allah sizden razı olsun, dedi.

Yemeğe gelince, bir tas çorba kâfi. Ömrünüze bereket.

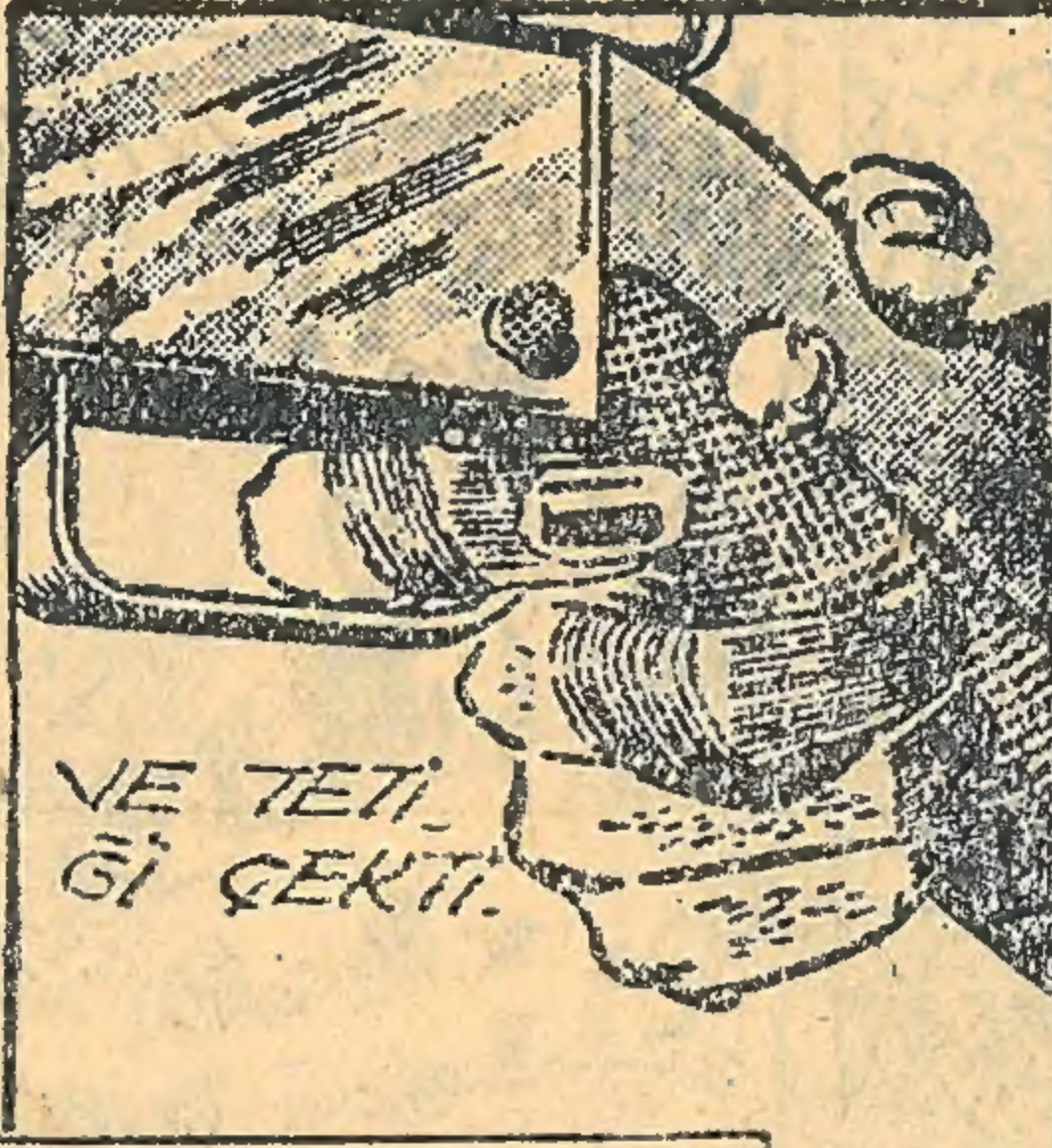
— Allah rahatlık versin.

Bedri bey çıktı. Biraz sonra hizmetçi misafiri mutfağın yanındaki odaya götürmeğe kalktı. O bahçeden dolaşacağını söyledi. Sanki daha önce gelmiş gibi kapıyı bulmuş ve onu açan hizmetçiye:

— Şurada elimi yüzümü yıkayayım da geleyim kızım, demisti.

Bahçede havuzun ötesinde dağ-

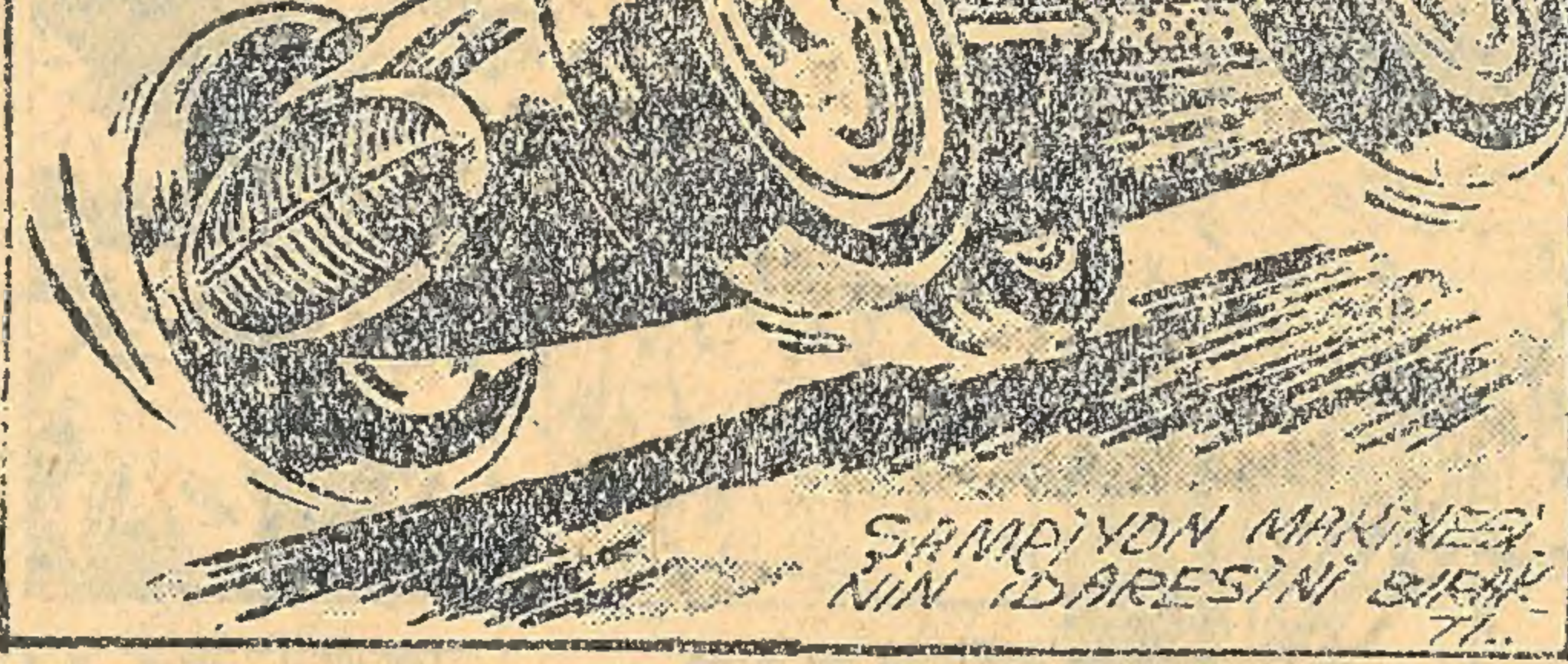
DAK DÜRBÜNLÜ Nİ-
ŞANGAH TERTİBATINI
İYİCE AYAR ETTİ.

VE TETİ-
Ğİ ÇEKTİ.

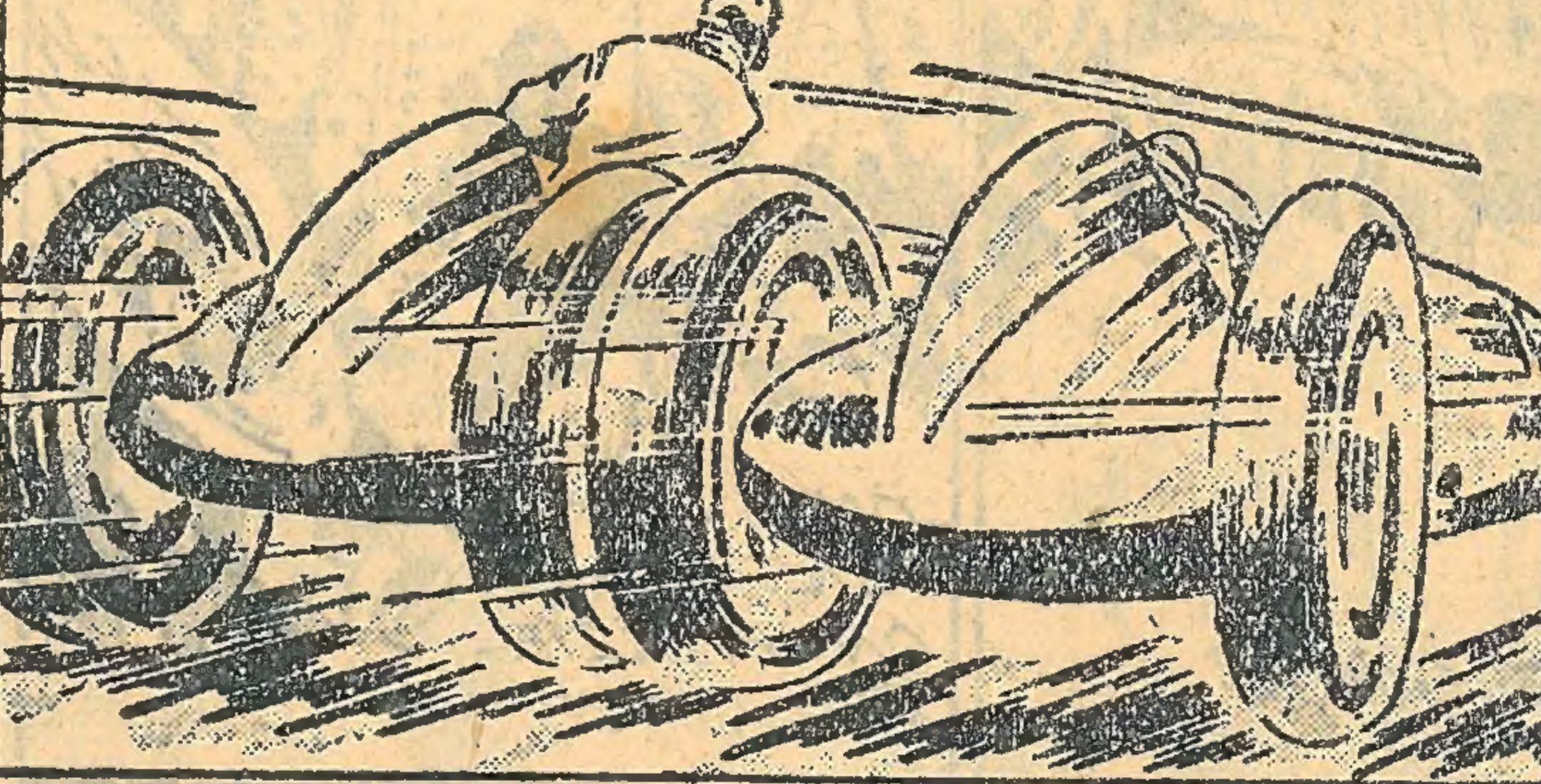
MACERA PEŞİNDE

OTOMOBİLLERİN SESİ
SİLÂH PATIRTI-
SININ DUYUL-
MASINA Nİ-
Nİ OLMUŞ
TU.

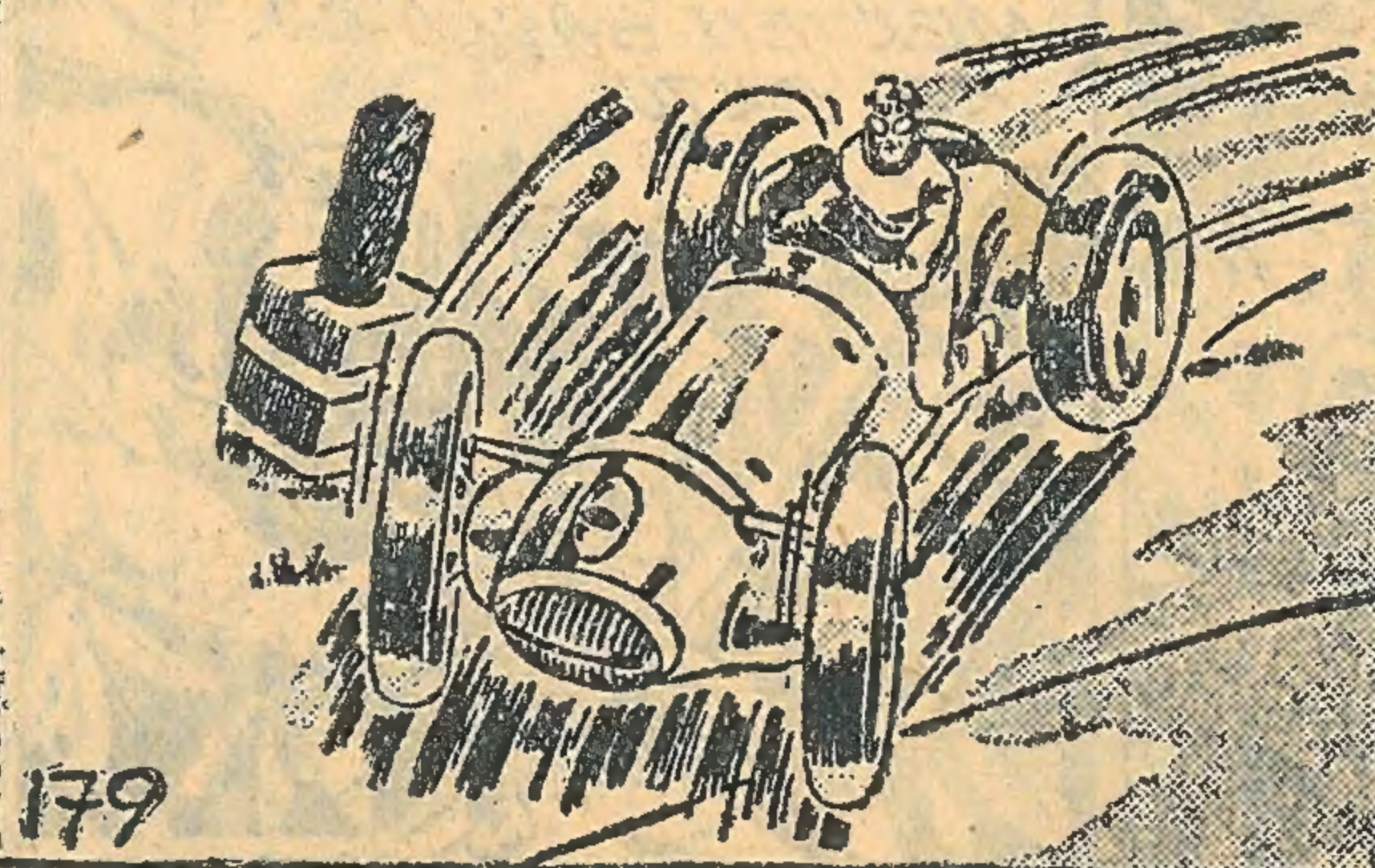

SAMPİYON MAKİNE-
NİN İDARESİNİ BİREK-
Tİ.

OTOMOBİLİNİ YAKLAŞTIRDI. VE ARKA-
DAŞININ OTOMOBİLİNE ATLAMAYA HAZIR-
LANDI.

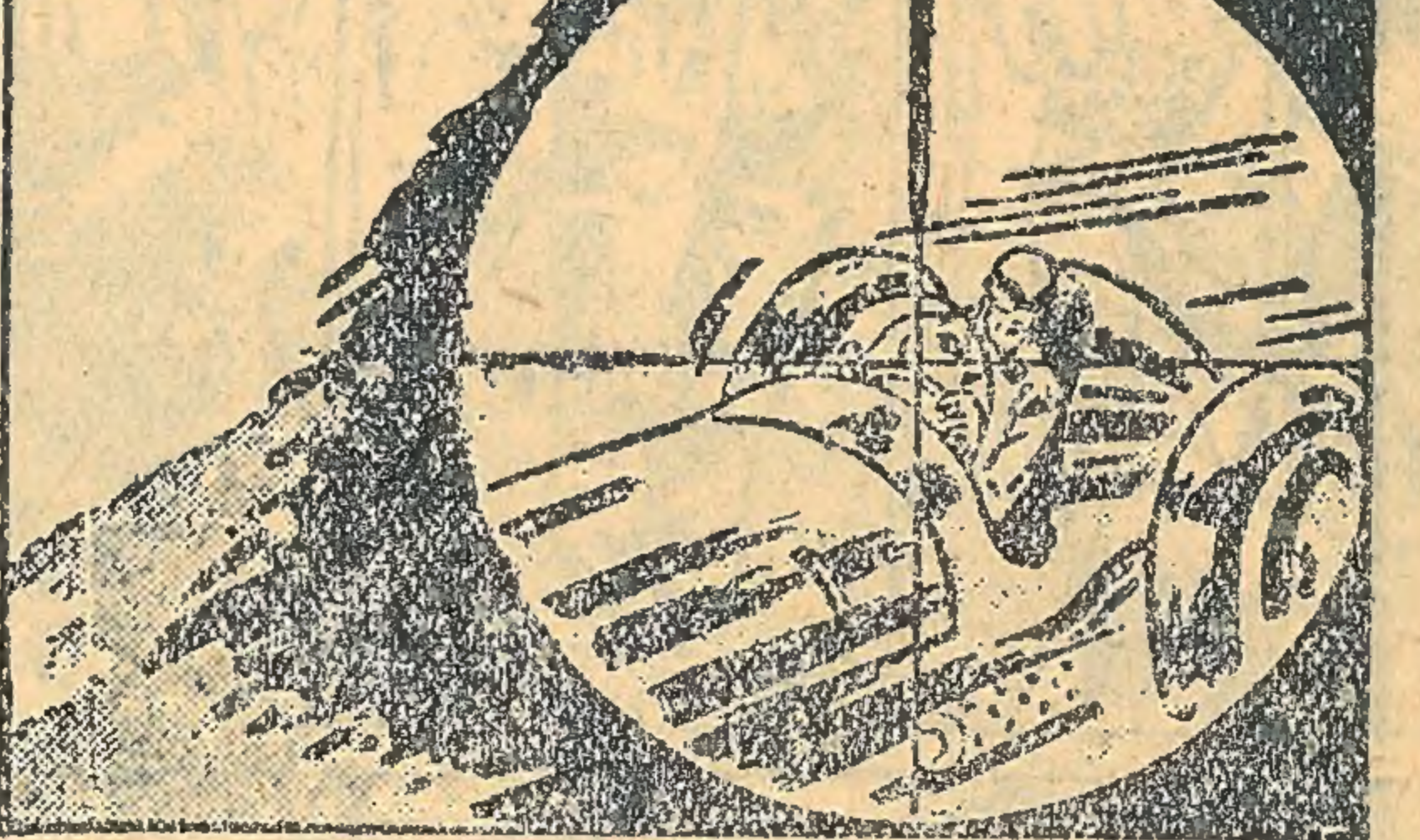

TAM SON DAKİKADA DİREKSİ-
YONUĞ ELINE ALDI. ARKADAŞI
HAREKETSİZ YATIYORDU.

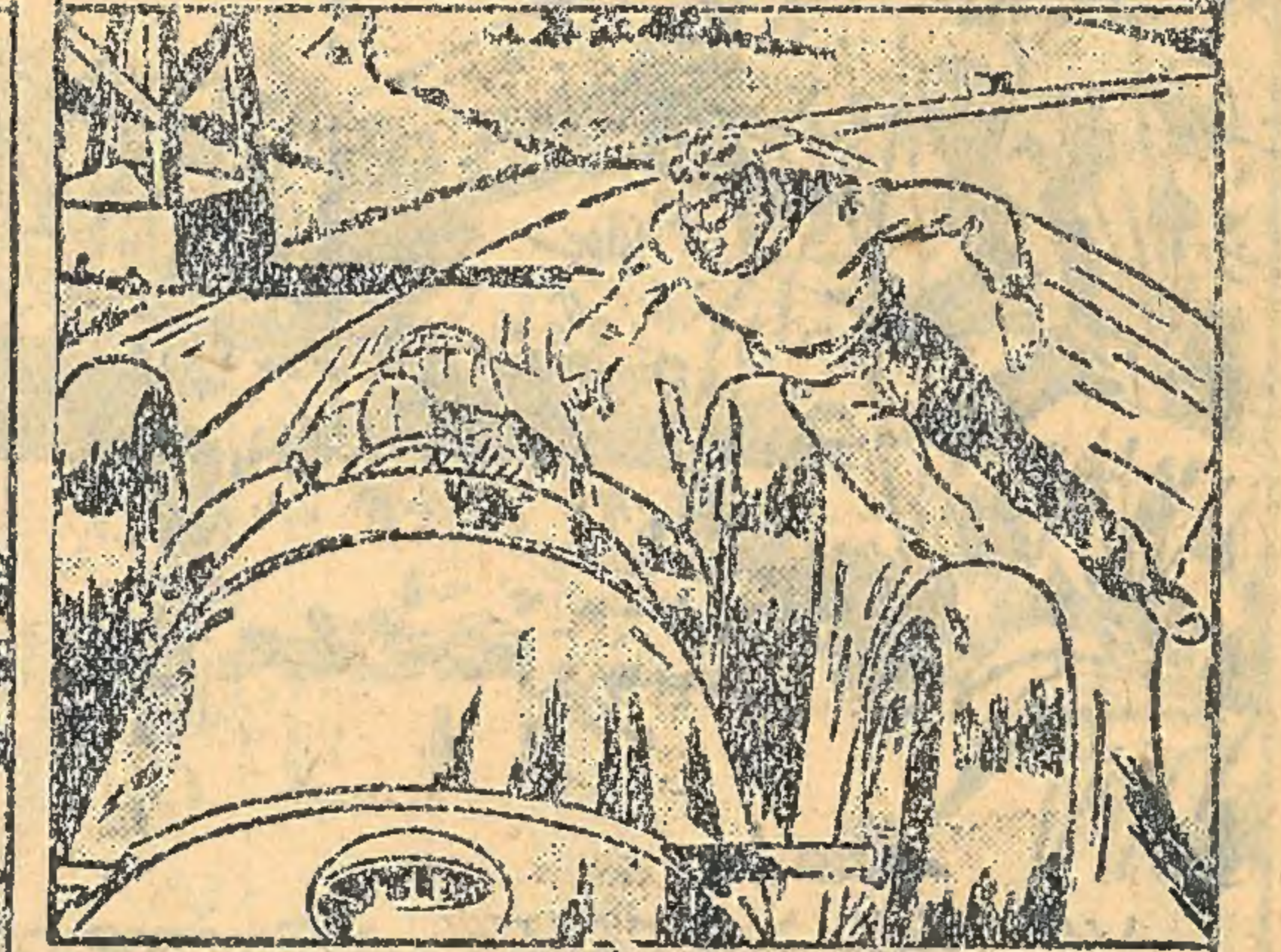

179

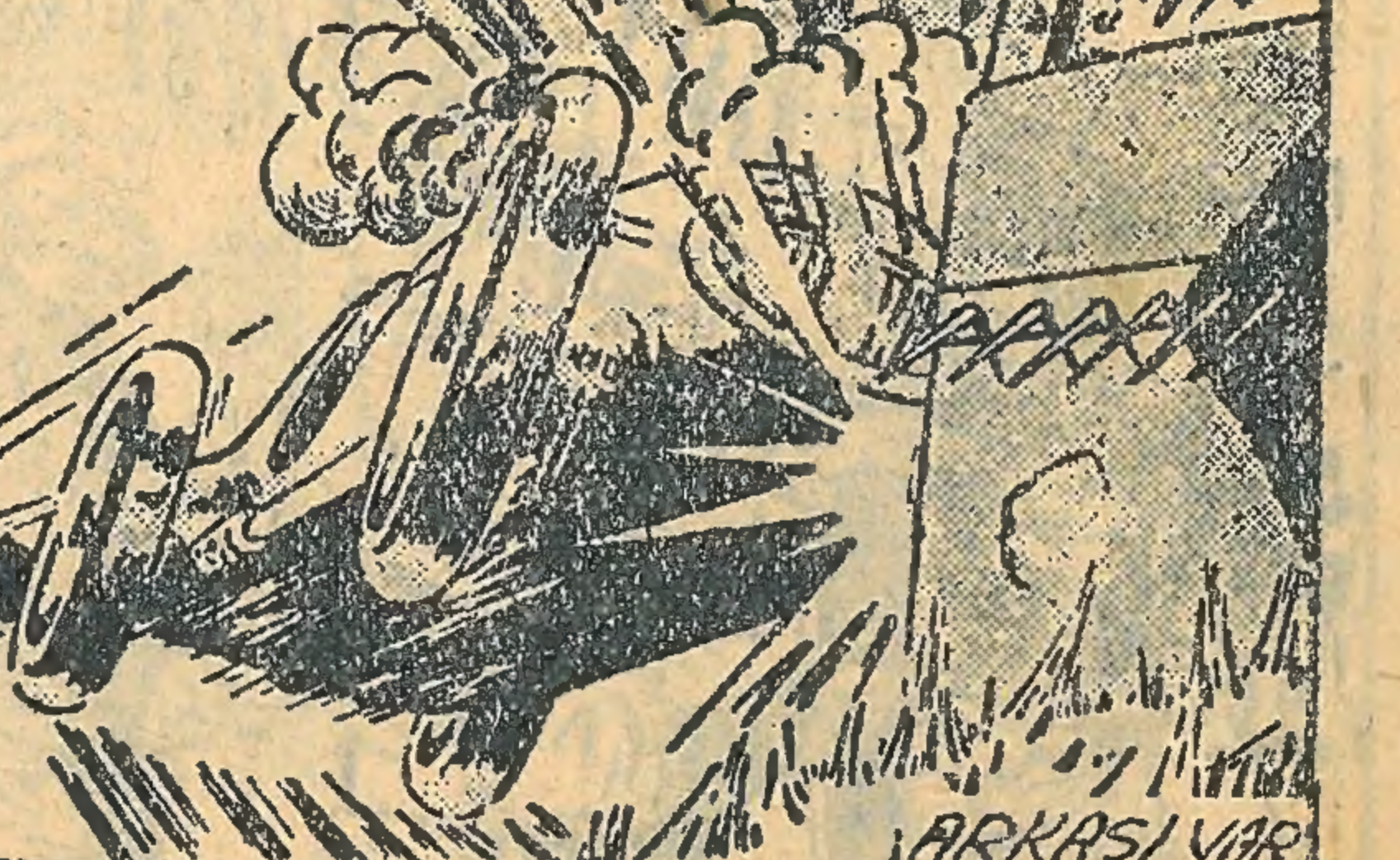
YARIŞ OTOMOBİLLERİ ÇILGIN.
BİR SÜR'ATLE SON VİRAJI
DÖNMEĞE HAZIRLANIYOR-
LARDI.

BİR SANİYE GEÇMEDEN FRED-
Dİ FECAATİ GÖRDÜ.

KENDİ OTOMOBİLİ AZ
SONRA BİR ELEKTRİK DİRE-
ĞİNE ÇARPTI. BENZİN DEPOSU PAT-
LADI. YANMAĞA
BAŞLADI.

ARKASI VAR

KORSANLAR KRALI

No:14

KORSANLAR ASIRLIK AĞAÇLARIN ALTINDAKİ BİR KÖYDEN KATIRLAR SATIN ALDILAR.

KABİLENİN SİHİR. BAZI DAĞ YOLUNU TUTACAKLARINI DUYUNCA ÜRKTÜ. GÖZLERİ YUVALARIN. DA FİLDİR FİLDİR DÖNDÜ. FAKAT DAĞ YOLUNU GÖSTER. MEDİ.

YOLA ÇIKTILAR. GÜNEŞ BAT. TİĞİ ZAMAN İNSAN AYAGI GİRMEMİŞ YAYLALARDA YOL ALIYORLARDI.

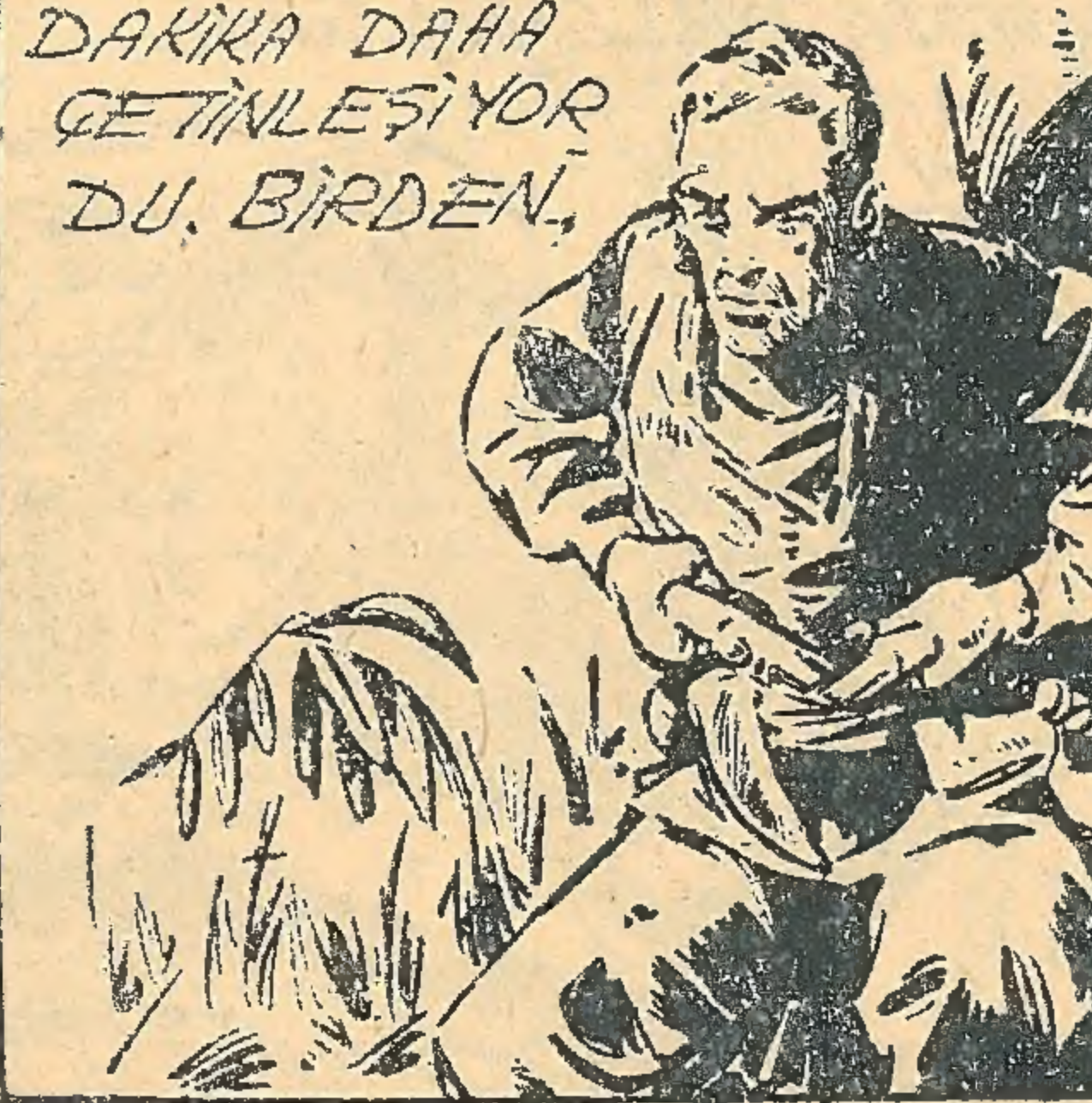

ARKASINDAN SIK ULU ORMANLARA DOLDILAR. HEP CENUBA DOĞRU YOL ALIYORLARDI.

VE BU YOLCULUK GÜNLERCE SÜRDÜ.

YOLCULUK HER DAKİKA DAHA GETİNLEŞİYORDU. BİRDEN.

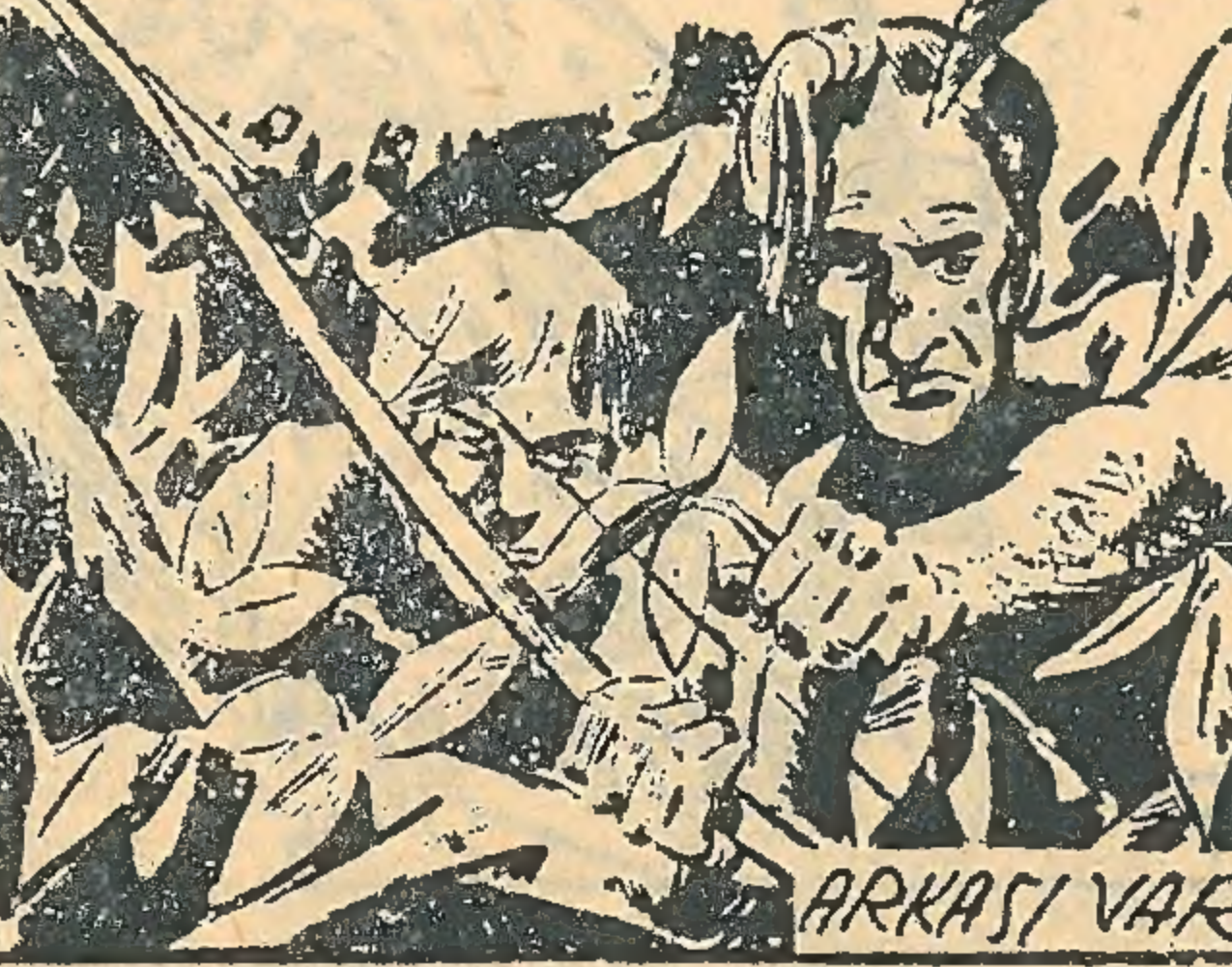

ÖNLE. RİNE SERİZ ON KIZILDE. RİLİ ÇIKTI.

ŞEFLERİ OLDUĞUNU TAHMİN ETTİKLERİ BİRİ İLERİLEDİ. İŞARETLE "BİZİ TAKİP EDİN" DEDİ.

CINARDAKİ YAPRAKLAR HİŞİRDADI. YÜZLERCE OK KİMİLDADI. TAKİP ET. MEKTEN BAŞKA ÇA. RE YOKTU.

ARKASI VAR

TANRI MİSAFİRİ

(13. sayfadan devam)

Bedri bey, bazı yerlerine göz yaşı damlamış olan kâğıdı açarak okudu:

"Beyefendi, bu gece evinizde barındırmak lûtfunda bulunduğunuz bendeniz Rüstü Paşanın mahdumu ve bugün tasarrufunuzda bulunan köşkün ilk sahiplerindenim. Köşpe der merhum tarafından yapılmıştır. Bendeniz burada dünyaya geldim. Mavi kuşlu odada duran anemnin piyanosunu dinlerdim. Onu kucagında çatıdaki küçük odanın çıkınca tozlu çerçeveler içindeki dat resimlerini karıştırır, büyük bir konun iç saçağındaki kırlangıç yuvasını seyredirdim. Orasını pe sevmiş olan kırlangıçlar bugüne kadar kimbilir kaç nesil değiştirdiler."

"Bu köşkte büyüdüm. Köyümde çıkan yokuş beni mektebe götürüp getiren lâtistik tekerlekli sepet arabasının izleriyle yol yol çizilirdi. Evlendirildiğim gün yine bu yokuştan ordu gibi halk çıktı ve bugünkü bahçeniz bayraklar, renk fenerlerle süslenmişti."

"Biraz zaman, biraz da sefahat benim elimden her şeyi birer birer aldı. Bugün yapayalnızım ve hi kimsem kalmamıştır. Son bir del hayatımın büyük bir kısmının geçtiği köşkte gecelemeğe istedim. Eldede ele geçerek nihayet size intikam eden eski yuvamda bir daha kalmam ve maziyi anmak saadetini eristim. Uzun yollara gidecek bir yolcu olduğum için bir tas çorbanızı da içtim. Allah ömrünüze bereket versin."

ATES SİPAHİ

(4. sayfadan devam)

viren, binbir kişinin mukadderatıyla oynayan bu güzel, fethan, vebaz, cazip, zeki, ateşli, hırslı ve haşmetli Rum kızı değil miydi?

Valde Sultan sedirine uzanarak el gırptı:

— Kim var orda?...

Karşı kadife perdeli kapıda genç bir cariye çıkmıştı.

— Buyurun Sultanım...

— Kimseyi içeri koymayın...

— Emredersiniz sultanım...

Bu kadife, sırma keloşlar içine de kaybolan ufacık güvercin ayağı, yumuk ve küçük elli, güzel yüzlü ve siyah ipek saçlı kadın Kösem Sultan mıydı?...

Valde Sultan, atlas yüzlü, tüy yastıklara gömülerek genç adamın parmağıyla işaret etti:

— Gel, yanaş bakayım, dedi.

Genç adam hayretle birkaç adım attı:

— Adın ne senin?...

— Süleyman...

— Sari Süleyman mı?

— Hayır, sadece Süleyman...

— Süleyman... Yanaş, yanaş...

Söyle sedirin ucuna kadar yanaş Valde Sultan birdenbire hızla

nararak genç Süleymanın omuzlarından tuttu ve bir ışıltı halinde sesini kıvrarak, yayararak ve yayarır gibi mırıldandırarak:

— Çök, yanıma çök!... dedi.

Genç adam hayretler içinde düşünmek isterken bunalırcasına bu koca valdenin yaptıklarına bakıyordu. O ne emrederse, ne söylerse, sanki sairifilmenama tı tı tı tı hastalar gibi bilâ tereddüd yapıyordu... Fakat ne oluyordu Kösem Sultanın bu hali, bu sözleri, bu yüzü ve bu acayip hareketleri ne oluyordu?

Çünkü (Validei Muazzama) o bir le bir kadındı ki, onun dünya kavgularıyla, fâni insan tertilleriyle alakası yoktu... Çünkü o bir sanatın yegâne hâkimesiydi.

(Arkası gelecek sayfa)

ASK İHTİRASTIR

BU ROMAN BAŞLAYINCAYA KADAR, FRANK İLE LARRİ BİR KARDEŞ GİBİ GEÇİNDİLER. İFTİK. LERİ SU AYRI GİTMEYORDU. GÜNÜN BİRİNDE TALİİN KENDİLERİNİ AYIRACAK İ AKİLLARINA BİLE GELMEZDİ.

LARRİ FORMUNDA MİGİN ? YARIN MAÇIMIZ VAR ?

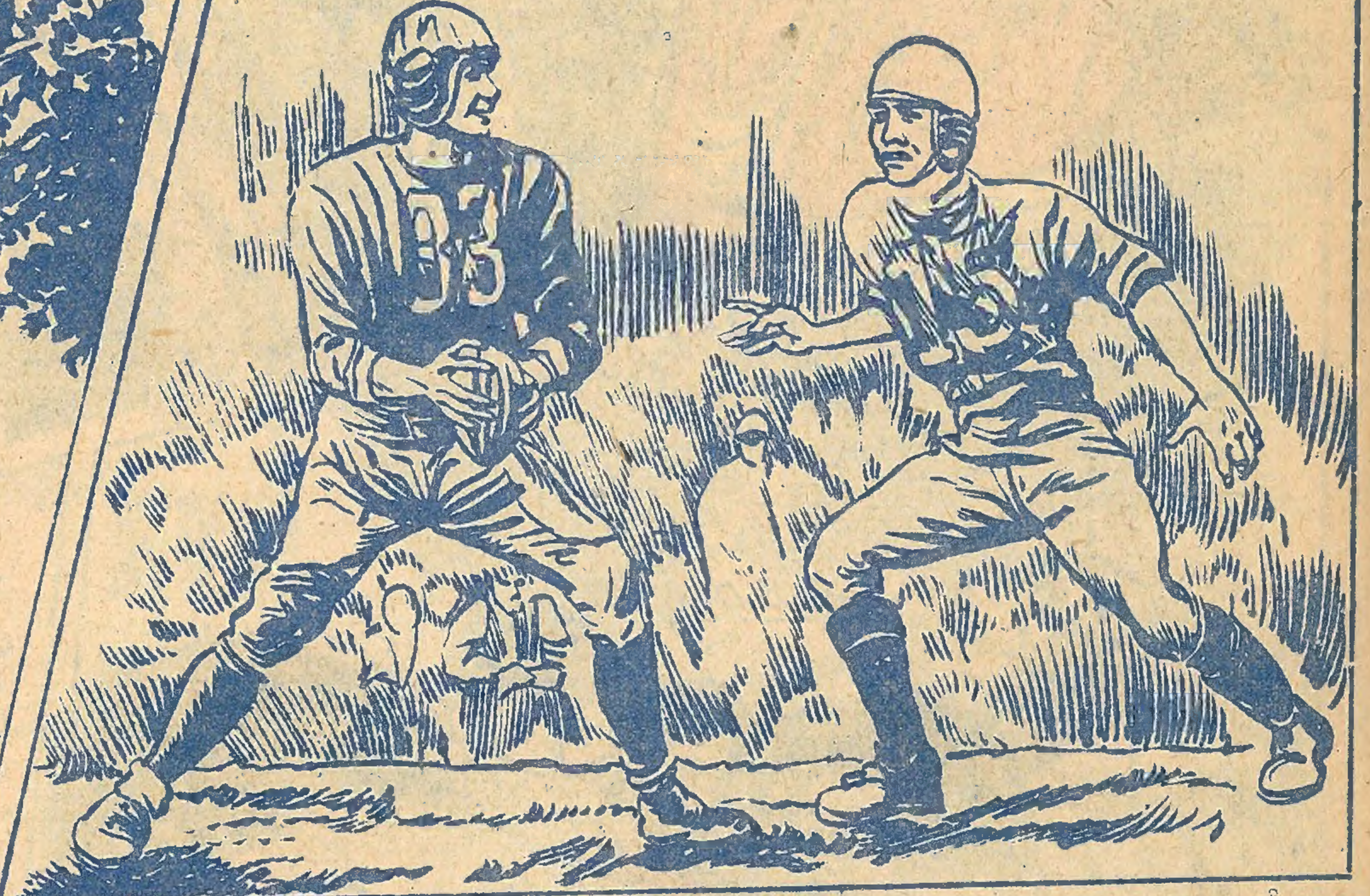
HEM DE NASIL.. DEMİR GİBİYİM.

BERABER BÜYÜDÜLER. LOS ANJİLES ÜNİVERSİTESİNE BERABER DEVAM ETTİLER. HERKESİN GİPTAYLA, BEĞENDİĞİ İKİ ARKADAŞ OLDULAR.

BAŞINI ÖNÜNE EĞ.. HIZLI KOŞ

BUNU DA YAPAMAZSAM KÖŞE BAŞINDA HIYAR SATARIM

İKİSİ DE TAYYARE MÜHENDİSİ ÇIKTILAR. VE İŞİN HOŞ TARAFI AYNI TAYYARE FABRİKASINA KAPILANDILAR. BİRGÜN BİR TECRÜBE UÇUŞUNDA..

HEY LARRİ.. YUKARIDA MELEKLERE RASTLARSAN SÖYLE TAK. SİRATINI AFFETTİRSİNLER.

GENEN TULUSUN.. BENİ DE GÜNAH NE GEZER ?

YALNIZ, YALNIZ BİR NOKTADA, 'SEVGİ' DE AYRILIYOR. LARDI. FRANK KADIN HUSUSUNDA DA DAHA TALİHLİ VE BECERİKLİ YDİ.

FRANK BENİ BU AKŞAM DAN. SETMEĞE GÖTÜRECEK MİSİN ?

HAYIR GÜZELİM. BU AKŞAM LAR. Rİ'YE SÖZ VERDİM ONUN DAVETLİSİYİM.

LARRY ANLIYALIM YANI.. GİTMEZSİN GİTMEZSİN, GİDİNCİ DE EN MEŞHUR GECE KULÜBÜNE GİDERSİN

SENİN GİBİ HERGÜN SÜFLİ SÜFLİ YERLERE GİDECEĞİME SEYREK GİDERİM İYİ BİR YERE GİDERİM.

AYOL LARRİ BURASI ÇOK KİBAR
BİR YER. BURADA EĞLENEMEYİZ.
RİKA EDERİM ZIRVALAMA
ELBETTE SANA DA BİR
HANIM KIZ BULURUZ..

VAY ÇAPKIN VAY.. DEMEK
BİR KIZLA RANDEVUN VARDI
DA ONUN İÇİN GELDİK BU
RAYA?

BU TARAFA BUYURUNUZ EFENDİM. M.
SANIZI AYIRDIM.

TEŞEKKÜR EDERİM LÜİÇİ

LARRY.. HAYDİ SANA
KAPILMAK ENAYİLİĞİNİ
GÖSTEREN ŞU YEN.
GEMİZİ GÖRELİM.
MERAKTAN ÇATLIYA.
ÇAĞIM.

EĞER LARRİ'NİN
BEKLEDİĞİ GENÇ KA-
DİN RANDEVUSUNA ZA-
MANINDA GELSEYDİ BU OKUDU-
ĞUNUZ ROMAN KALEME ALINMAZDI.

NE O LARRİ.. YENGE
HANIM ATLATTI MI NE?
BENİM CANIM SIKILDI
ÇIKIP BİRAZ DOLAŞA-
CAĞIM.

FRANK TERASAYA
ÇIKTI. BİR SİGARA TEL-
LENDİRDİ. DERİN DERİN BİR
İKİ NEFES ÇEKTİ. BİRDEN...

O NE ? BİR KA-
DİN SESİ.. İM-
DAT İSTİYOR
GALİBA..

HERİFİN BİRİ
GENÇ BİR SARIŞINI
KİSTİRMİŞ ELİNDEN
ÇANTASINI ALMAĞA
ÇALIŞIYORDU.

BIRAK BENİ
BIRAK..
İMDAAT!

LULAN
BIRAK ŞU
ÇANTAYI KILI-
NA BİLE DO-
KUNMAM.

KIZ DAYATTI.
HAYDUT SARIŞINA İKİ OKKALI
TOKAT AŞKETTİ.

SANA İSTEMEDİĞİM ŞEYİ
YAPTIRDIN.. HAYDİ VER
ÇANTAYI..

AH.. KABA
HERİF..

ARKASI
VAR